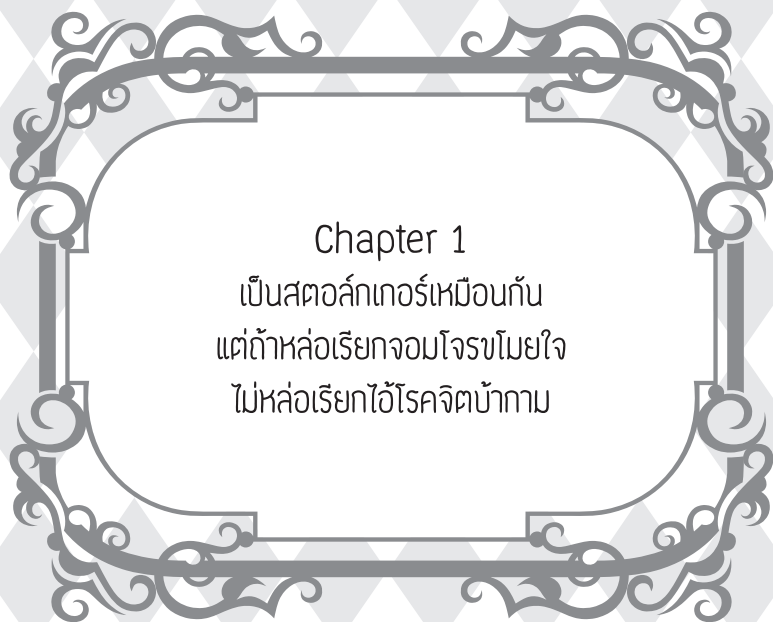

Chapter 1

เป็นสตอล์กเกอร์เหมือนกัน
แต่ถ้าหล่อเรียกจอมโจรขโมยใจ
ไม่หล่อเรียกไอ้โรคจิตบ้ากาม

เข้าสู่ฤดูหนาว คำคืนหมันค์ พระจันทร์เต็มดวง

ณ เขตที่อยู่อาศัยแถบชานเมือง บ้านแต่ละหลังสร้างอย่างประณีต สวยงาม งดงามจับตาราวกับเมืองเล็กอันอบอุ่นในเทพนิยาย รอบชุมชน มีอาคารเพียงไม่กี่หลังที่เปิดไฟสว่าง ห้อยกว่าครึ่งในตัวอาคารกลืนไปกับ ความมืดยามราตรี ราวกับเรือลำใหญ่ที่จมอยู่ใต้ทะเลลึก ไฟถนนสว่าง ระยิบตา อำพรางความหนาวเหน็บอันเจียบงัน

รถเก๋งสีน้ำเงินแล่นฉิวผ่านถนนอันว่างเปล่า วนเข้าลานจอดรถใน อาคารสี่เทา ไฟค่านในสว่างพืบ สัญญาณสีเขียวของระบบรักษาความปลอดภัยนอกประตูก็สว่างตาม ผั่งตรงข้ามคือบ้านหลังเล็กที่ติดป้าย ประกาศขาย ภายในมีคสนิท แต่ค่านหลังหน้าต่างชั้นสองกลับมีเงาของ ใครคนหนึ่งยืนอยู่ ทอดตามองบ้านที่เปิดไฟสว่างอย่างเจียบงัน

ชั้นสองของอาคารสี่เทา ผ้าม่านสีครีมหลังหน้าต่างบานสูงจุดพื้น ปิคสนิท บคบังไม่ให้เห็นค่านใน แต่แสงสว่างที่ตกกระทบเหนือผ้าม่าน ทำให้เห็นเงาของใครคนหนึ่งภายในห้อง

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าผู้เร้นกายในความมืด

ช่างเป็นนางฟ้าที่น่ารักน่าชังอะไรอย่างนี้...

เงาหลังผ้าม่านยกมือสูง รวบผมยาวสลวยเป็นมวยหลวมๆ ที่ ค่านหลังสี่ระะ จากนั้น มือเลื่อนไปเหนือหน้าอก เริ่มปลดกระดุม ถอด เสื้อใช้ตัวอย่างนุ่มนวล แล้ววางไว้ค่านข้างอย่างลวกๆ

เขามองภาพหลังผ้าม่าน เห็นแค่เงาอย่างนี้ กลับน่าสนใจยิ่งกว่า

เห็นตัวจริง ชวนให้จินตนาการเคลิดไปไกลยิ่งกว่า

ร่างอรชรเดินไปข้างเตียง เท้าข้างหนึ่งเหยียบเหนือขอบเตียง จากนั้น มือเรียวบางยื่นไปตรงหว่างขา แล้วคว้าเข้าห่ม

คนในงามมีคยีนคะลึงตาค้าง

จู่ๆ ร่างหลังม่านก็ย่อพิบ มือที่อยู่ระหว่างขาอ่อนค้อยๆ เลื่อนลงตาม งู่น่องเลื่อนหลุดจากขา

คนในงามมีคตอนใจแล้วยิ้มบาง

ที่แท้ก็ตอคตงู่น่อง...ซุกซ่อนอะไรอย่างนี้

คนหลังม่านหมุนตัวเดินออกจากห้อง คนในความมีคยืมบาง เขารู้ว่าเธอไปอาบน้ำ เขารู้ด้วยว่าเธอต้องใช้เวลาอาบน้ำเกือบหนึ่งชั่วโมง เขาหลบสังเกตเธอมาสองสัปดาห์แล้ว นางฟ้าของเขา คืบนี้ละ เขาจะไปจากที่นี่ แต่ก่อนจากไป เขาจะนำส่วนหนึ่งของเธอดิคตัวไปด้วย เป็นของที่ระลึกสำหรับช่วงเวลาอันงคงามสองสัปดาห์นี้ แม้เธอไม่เคยรู้ว่าเขามีคตคน

ราวสี่สัปดาห์หลังจากนั้น ร่างอันแอ่นกลับมาปรากฏหลังม่านอีกครั้ง ร่างบางเดินไปถึงริมกำแพงแล้วนั่งลง และใช้ไคร์เป่าผมอันนุ่มสลวย

วันนี้ว่องไวเป็นพิเศษแฮะ...

ผมเงาสลวยแห้งแล้ว ร่างบางเดินไปข้างเตียง แล้วเอนตัวลง

เขารู้ว่าเธอกำลังคตวิ เธอต้องคตวิอย่างน้อยครึ่งชั่วโมงถึงจะเข้านอน บางครั้งก็หลับคาที่วิไปเลย เธอน่าจะชอบภาพยนตร์อินคัจากแถบตะวันตก เขาเคา บางทีเธออาจรอคอยจะได้พบความรักอันงคงามเหมือนในหนัง

ใช้แค่อาคมง่ายๆ เขาก็ไคยีนความเคลื่อนไหวทั้งหมดคนในห้อง เขาเคยไคยีนท่วงทำนองแซมซ้าและงคงาม ถ้อยคำสารภาพรักอันลึกซึ้ง ไคยีนเธอร้องให้สะอึกสะอื้นเบาๆ อย่างซาบซึ้ง—

อา ช่างเป็นนางฟ้าที่น่ารักและบริสุทธิ์ไว้เคียงสา...

"อ้ากว้างๆ สิ เด็กคิของฉฉฉ..."

"...ปลดปล่อยให้เต็มที่เลย——"

"อูว์!"

ชุดโฮมเทียเตอร์ถ่ายทอดเสียงหายใจหอบอย่างเร่าร้อน ตามด้วยเสียงเนื้อกระแทกกัน

คนในเงามืดยืนตะลึงตาค้าง

ทีวีเปลี่ยนช่องทันควัน เสียงแมวร้องงู้อย่างกรากเกรี้ยวแว่วมาเข้าหู เสียงผู้ชายที่สงบและสุขุมอย่างผู้ชำนาญการอธิบายประกอบ

"...เมี้ยวว ว้าวว!"

"เมื่อเป็นแมวตัวใหม่ที่เพิ่งเข้ามาร่วมฝูง มันจึงรู้สึกไม่ปลอดภัยและหวาดกลัว พยายามดิ้นหนีไม่ให้ใครแตะตัว——"

อะไรกัน

ทีวีเปลี่ยนช่องอีกครั้ง

"พลังจลน์กราบเหนือชั้น! แค่นึกแล้ววางทิ้งไว้ยี่สิบวินาที จากนั้นเช็คเพียงเบาๆ กราบสกปรกที่สะสมมานับปีจะหลุดออกอย่างง่ายดาย ให้บ้านของคุณสะอาดเอี่ยมอ่องเหมือน——"

คนในควมามีคหวนคิ้วอย่างงุนงง

ทีวีเปลี่ยนช่องอีกครั้ง คนตรีแซมซำบรลงอย่างหวานซึ้ง คลอคำสรรภาพรักจากใจของชายหนุ่มและหญิงสาว

ใบหน้าของคนในควมมีกระบายด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

ไม่มีอะไรเปลี่ยนเลย เหมือนเดิมทุกอย่าง

เพียงไม่นานทีวีก็ปิด แสงไฟในห้องมีคลง เงาหลังม่านก็อันตรธานตามแสงไฟไปด้วย

เขามองไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในบ้าน แต่ยังได้ยินเสียง เสียงวางมือถือนบนโต๊ะหัวเตียง ฟุ่กเตียงยวบลงตามแรงกด เสียงสะบัดลิ้นผ่านมเสียงร่างกายพลิกไปมาบนที่นอน รววยี่สิบนาทิจากนั้น เสียงลมหายใจสม่ำเสมอและผ่อนคลายจึงแว่วมาเข้าหู

นางฟ้าหลับแล้ว ถึงเวลาปฏิบัติภารกิจ

เขายื่นมือออกไป หยบน้ากากแบบครึ่งหน้าสีขาวหิมะจากกระเป๋าสี
เสื้อ สวมบนใบหน้า เปิดหน้าต่าง ยืนอยู่เหนือขอบหน้าต่าง ท้องคาถา
อย่างแผ่วเบา จากนั้นถีบเท้ากระโจนสู่ท้องฟ้า ร่างค่อยๆ แตะลงพื้นอย่าง
นิ่มนวลราวกับแผ่นกระดาษ ผ่าคลุมหลังสีดำสะบัดตามแรงลม มองแล้ว
เหมือนปีกค้างคาว

เขาพึงพอใจกับเครื่องแต่งกายและเอฟเฟกต์พิเศษอย่างนี้มาก

เขามุ่งหน้าสู่อาคารสีเทา กระโดดข้ามรั้วบ้านอย่างคล่องแคล่ว เดิน
มาจนถึงประตูใหญ่ วางมือเหนือระบบสัญญาณกันขโมย วินาทีต่อมา ไฟ
สีเขียวก็ดับลง ระบบหยุดทำงาน ประตูใหญ่ของบ้านถูกปลดล็อก

เขายิ้มบาง แต่ไม่เปิดประตูพาร่างสูงชะลูดของตนเข้าไป กลับหมุน
ตัวเดินย้อนไปทางเดิม กระโจนข้ามรั้ว กลับไปยังชั้นสองของบ้านร่างผึ่ง
ตรงข้าม จากนั้นถีบตัวกระโดดจากกระเบื้องอีกครั้ง แต่คราวนี้ เขากะโจน
แหวกอากาศ ข้ามถนนที่คั่นอยู่ แล้วปลายเท้าก็แตะลงเหนือกระเบื้องบ้าน
ผึ่งตรงข้ามอย่างนิ่มนวล ขณะร่อนลงเขาหมุนตัวเล็กน้อย ผ่าคลุมม้วน
เก็บอย่างงดงาม การเคลื่อนไหวลื่นไหลไร้ที่ติ

เขาปรบมือชื่นชมตัวเองอยู่ในใจอย่างเจียบๆ

มือที่สวมถุงมือสีขาวหิมะยื่นออกไป ผลักเปิดหน้าต่าง เท้าก้าวไป
ด้านใน แสงจันทร์ลอดเข้ามา ส่องให้เห็นเค้าโครงร่างๆ ของการตกแต่ง
ภายในห้อง

ห้องสโตร์เจ้าหญิงตกแต่งด้วยสีชมพู ทั้งหุหุราและงดงาม เหนือ
โต๊ะเขียนหนังสือสีน้ำตาลอ่อนคือบทความและหนังสือพัฒนาตนเอง มี
ตุ๊กตาและของตกแต่งซึ่งเป็นของที่ระลึกจากการท่องเที่ยววางอยู่ด้วย

เขายิ้มบางแล้วพยักหน้าน้อยๆ เยี่ยมมาก ช่างสมบูรณ์แบบอะไร
อย่างนี้ สมแล้วที่เป็นนางฟ้าในออคมคิตีที่เขาหลงใหล...

เขาสูดหายใจลึก น้ำหอมกลิ่นดอกฟรีเซียคลอบอบวลในอากาศ

เขายิ้มบาง แต่จู่ๆ กลืนน้ำนมและกลืนไวน์ก็ลอยมาแตะจมูก
เขาก็ม้วนคอกกลืนตัวเองอย่างงุนงง คิ้วขมวดเล็กน้อย
กลิ่นคืดมาจากตอนทำงานกระมัง...วันนี้รับมา ไม่ทันอาบน้ำให้
สะอาด

เขาหมุนตัวเดินไปกลางห้อง เคียงสีกريمةมีเนินน้อยๆ นูนอยู่ตรง
กลาง ผมยาวสีคากคลุมเหนือไหล่ บังใบหน้าไว้กว่าครึ่ง

เขากว่ามุมหนึ่งของผ้านวมแล้วคืดอย่างแผ่วเบา เผยให้เห็นร่างที่
ซ่อนอยู่ใต้นั้น

ร่างบอบบางนอนตะแคงอยู่เหนือเตียง ขดตัวเล็กน้อย ขาทั้งสอง
ไขว้กันราวกับนางเงือก ผิวขาวเนียนราวกับหิมะ สวมชุดนอนผ้าไหม
ประดับซีฟองสีม่วงเข้มยาวคลุมสะโพก แต่เวลานี้มันขยับขึ้นมาถึงเอว เนื้อ
ผ้าถึงโปร่งแสงไม่อำพรางสิ่งใดจากสายตา ชุดชั้นในประดับลูกไม้แลดู
หรูหราและบางเบาปรากฏให้เห็นรางๆ จุดที่เขาทั้งสองซ้อนกันเผยให้เห็น
กางเกงในเข้าชุดอย่างวาบหวิว เป็นกางเกงในแบบผูกริบบิ้น สายริบบิ้น
ข้างเอวผูกเป็นโบผีเสื้ออย่างสวยงาม

เขาประหลาดใจเล็กน้อย ไม่นึกว่านางฟ้าผู้ใสซื่อจะมีมุมเร้าร้อน
แบบนี้ด้วย...

สิ่งที่เห็นผิดจากที่คาดไว้ แต่ว่า... แต่ว่า...

เขามองผ้าลูกไม้ประดับลายเนื้อละเอียดยุคชุดนั้น กลืนน้ำลาย
รอยยิ้มบางปรากฏบนใบหน้า

แบบนี้ก็ไม่เลว

เขาทำเหมือนทุกครั้ง หยิบคอกบัวสีชมพูที่เตรียมไว้จากใต้ผ้าคลุม
วางลงเหนือโต๊ะข้างเตียง จากนั้นจับมือที่วางแผ่อยู่เหนือหมอนอย่างแผ่ว
เบา ผิดคาด มือของเธอใหญ่กว่าที่เขาคิดไว้

เขาจุ่มพิศที่หลังมืออย่างแผ่วเบา

"แค่นี้ก็พอแล้วมั้ง" เสียงถามกลั้วหัวเราะแว่วมาจากตู้เสื้อผ้า

"อะไรจะใส่ชื่อปานนั้น!"

เขาสะอึกโฮย ขาก้าวเตรียมแผ่นหิน ทันใดนั้นขาที่ไขว้กันอยู่บน
เตียงก็อ้ากว้าง ถีบเอาเขาจากด้านข้างจนเขาล้มลง ยังไม่ทันโจมตีตอบโต้
พลึงสายหนึ่งก็พุ่งเข้าไปใส่จากด้านหลัง จับเขาพุ่มกกลงเหนือเตียง

ตอนนี้แหละ!

เขารู้ว่าต้องลงมือทันที แต่การใช้กำลังกับผู้หญิงขัดกับอุดมการณ์
ของเขา แคมอีกฝ่ายยังแต่งตัววาบ—

เดี๋ยวก่อน!

เขาเบิกตากว้างจ้องหน้าอกที่อยู่ตรงหน้า ก่อนจะพบว่าได้เสื่อชั้นใน
สุดยัวยวนนั้นเรียบแบน

"ทำไมไม่มีหน้าอก!"

"หุบปาก!" เสียงตะคอกอย่างไม่สบอารมณ์สวนทันที "ศัตรูไม่มี
ทางอ้อมมือเพียงเพราะอีกฝ่ายเป็นผู้หญิง เรื่องเล็กแค่นี้ก็หัวนโหวะแล้ว
ไร้หน้ายาสันดี"

เขาขมวดคิ้วและปล่อยหมัดใส่ร่างที่คร่อมอยู่เหนือตัวเขาอย่าง
กราดเกรี้ยว หมัดนั้นมีพลังอาคมอยู่ด้วย ประกายแสงสีม่วงสว่างวาบ

เสี้ยววินาทีที่หมัดจะโค่นร่างเป้าหมาย กลิ่นพลังแสงสว่างราวกับ
เปลวเพลิงก็พุ่งเข้ารู้โจมตีด้านข้าง เบนทิศทางการโจมตีของเขาไป
อีกฝั่ง

มีปีศาจคนอื่นอยู่ด้วย!

เขาตกใจมาก แต่ไม่ปล่อยให้ความลนลานเข้าครอบงำ รีบพลิก
ตัวอย่างว่องไว

คนที่คร่อมร่างอยู่เสียการทรงตัวล้มไปด้านข้าง เขาได้โอกาสจึง
รีบมุดหนีแล้วกระโดดจากเตียงอย่างรวดเร็ว พุ่งตรงไปยังหน้าต่างที่อ้า
กว้าง อีกเพียงก้าวเดียวเขาก็จะก้าวพ้นหน้าต่าง แต่ลมแรงวูบหนึ่งกลับ
พัดเข้าปะทะอย่างแรงจนหน้าต่างปิดปัง ลมพายุรุนแรงนั้นราวกับเป็นศัตรู

ล่องหนที่ลอบรู้โจม ผลักเขาคดคิดกำพังก้างค้ำลังมหาศาลจนเขาขยับตัวไม่ได้

"จับได้แล้ว!"

ประตูห้อง ประตูห้องน้ำ ประตูตู้เสื้อผ้าเปิดพื้พร้อมกัน คนที่ข่มรอรอยู่ค่านในทยอยกันเดินออกมา

ดวงตาหลังหน้าากากเปิดกว้างจ้องศรัทธ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มือทั้งสองกำแน่น เขาก่นคำตัวเองเบาๆ นี่คือการผิดพลาดครั้งใหญ่

"สำเร็จแล้ว!" เฟิงผิงหลันก้าวออกจากตู้เสื้อผ้า เดินไปหาฉงหลงด้วยสีหน้าระรื่น แล้วตอบาของอีกฝ่ายเบาๆ "เก่งมาก! ฉงหลง! คุณผู้ชายท่านนี้ยอมสยบแทบชายชุนคนอนชีฟองของนายแบบไม่เหลือท่าเลย! ฉันทันนี้สายตาเฉียบแหลมจริง!"

ไซเมิร์ฟมองชุนของฉงหลงแล้วเบิกตากว้าง เหมือนมีอะไรจะพุดแต่ไม่กล้า อีกอักอยู่พักใหญ่ ในที่สุดเสียงถามอย่างแผ่วเบาแต่เจือด้วยความไม่พอใจก็หลุดออกมา

"ทำไมเธอเอาเสื้อผ้า...ของฉัน..."

"ก็เขาบอกให้ฉันเปลี่ยนชุด" ฉงหลงชี้เฟิงผิงหลัน

ไซเมิร์ฟหันไปมองตัวคันคิคด้วยแววตาโกรธเคือง

"เมื่อวานฉันบอกเธอแล้วว่าอย่าจะยืม!" เฟิงผิงหลันเอ่ยหน้าระรื่น "ฉันไม่กล้าถือวิสาสะเดินเข้าห้องผู้หญิง ก็เลยหยิบจากราวตากผ้ามาเลย คินะที่ไซซ์พอดีปะ"

"ตะ...แต่ว่า..." ไม่ได้พุดสักคำว่าจะยืมเสื้อชั้นในด้วย!

"ปกติเธอใส่ชุดแบบนี้แหละ" ฉงหลงถามพลางยื่นมือคลำหว่างขา "ไม่รำคาญแะเหรอ" เขาใส่แค่เดี๋ยวกเดียวก็คันเคะเยอไปทั้งตัว

"นั่น...ผ้าไหมแท้นะ..." ไซเมิร์ฟเถียงเสียงแผ่ว ก่อนหันไปหาเฟิงผิงหลันแล้วถามเสียงเข้ม "ต้องทำ...ถึงขนาดนี้...ด้วยเหรอ"

"ก็อีกฝ่ายเป็นโรคจิตมืออาชีฟ เราก็ต้องรับมืออย่างมืออาชีฟ เขา

ถึงจะคิดเปิด" ใบหน้าเฟิงผิงหลั่นระบายด้วยรอยยิ้มกว้าง "ใช้ไหมครับ!
คุณจอมโจรแอบจิต นักมายากลได้กระโปรง"

"สุภาพบุรุษจอมโจร นักมายากลได้แสงจันทร์ต่างหากเล่า!" ผู้บุกรุก
สวนอย่างกราดเกรี้ยว คาเบิกกว้างจ้องลงหล่งเหมิง "ส่วนเธอก็หุบขา
เสียที เลิกเถาได้แล้ว!"

"หุบปากน่า! นายลองมาใส่เองสิ!"

"แค่พวกโรคจิตที่สมองมีปัญหา ไม่เห็นรับมื่อยากตรงไหน" มอร์ริส
จ้องคนที่ขยับไปไหนไม่ได้ตรงหน้า คิ้วมวด

"จับกุมล้มเหลวสิบสองครั้งงั้นหรอ ไม่นึกว่าผู้อัญเชิญจะมีมือ
ห่วยแตกขั้นนั้น"

สุภาพบุรุษจอมโจร นักมายากลได้แสงจันทร์ เริ่มก่อคดีตั้งแต่
ห้าปีที่แล้ว ทุกครั้งก่อนลงมือจะส่งโปสเตอร์คำพิพากษาคอกบัวที่ทำจาก
ดอกไม้ทับถึงเหยื่อโดยไม่ลงชื่อผู้ส่ง เขาออกปฏิบัติการเฉพาะคืน
พระจันทร์เต็มดวง ลอบปิ่นเข้าห้องสาวโสด หึงคอกบัวไว้ข้อหนึ่ง ทา
ลิปสติกสีส้มปะการังไว้บนริมฝีปากของหญิงสาว ใช้กระดากประทับลาย
ริมฝีปากเก็บไว้แล้วจากไป

เนื่องจากผู้เสียหายไม่มีทรัพย์สินสูญหายและไม่ได้รับบาดเจ็บทาง
ร่างกายหรือจิตใจ จึงสรุปว่าอาชญากรรายนี้เป็นแค่พวกโรคจิตที่ไร้พิษภัย
แต่เนื่องจากสถานที่ก่อคดีมีสิ่งที่ยากอธิบายไม่ได้หลายอย่าง สมาคมจึง
จัดให้อยู่ในกลุ่มต้องสงสัยที่รอการตรวจสอบ และส่งทีมรักษาความสงบ
จากพื้นที่ต่างๆ ไปสืบสวน แต่ไม่ได้ตามจับอย่างจริงจัง จนเมื่อสองปีก่อน
หญิงสาวคนหนึ่งเสียชีวิตอย่างน่าอนาถภายในห้อง หัวใจถูกควักออกมา
พบคอกบัวหลายใบในสถานที่เกิดเหตุ และริมฝีปากของผู้ตายทาลิปสติกสีส้ม
ปะการัง สมาคมจึงเริ่มจับตามอง "สุภาพบุรุษจอมโจร" รายนี้ และจัดให้
อยู่ในประเภทอาชญากรที่สมาคมต้องการตัว

แม้ว่าจะเป็นเพียงตัวประกอบไม่สลักสำคัญในคดีระดับ D แต่

อาชญากรรายนี้หนีรอดการจับกุมมาหลายครั้ง รางวัลนำจับจึงมีมูลค่าสูง ขึ้นเรื่อยๆ จนเทียบเท่าคศาระดับ A

คศาระดับ D และต่ำกว่าไม่ต้องรายงานต่อสำนักงานใหญ่ แคว้นเงินมัดจำก็จะได้ข้อมูลและเริ่มปฏิบัติการได้ เหตุนี้อันชูซวงจึงอนุญาตให้เฟิงผิงหลันและคนอื่นรับภารกิจได้ตามดุลยพินิจของตัวเอง แต่ต้องรายงานให้ทราบก่อนเท่านั้น

พวกเขาตกลงรับภารกิจนี้เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน และติดตามผู้ต้องหามาจนถึงที่นี่ เจ้าของห้องตัวจริงหลังจากเลิกงานก็โดนอาคมโน้มน้าวใจของไป่เหลียว และเดินทางกลับบ้านที่ต่างจังหวัดไปแล้ว

จากบันทึกคดีเก่า เฟิงผิงหลันสรุปว่าสุภาพบุรุษจอมโจรที่ว่านี้ไวต่อกลิ่นอายปีศาจและอาคมอย่างมาก หรืออาจใช้วิธีบางอย่างทำให้รู้ตัวว่ามีผู้อัญเชิญหรือปีศาจอยู่ในละแวกใกล้เคียง เพื่อไม่เป็นการแหวกหน้าให้รู้ตื่น เหล่าปีศาจจึงไม่ใช้อาคมใดๆ ทั้งสิ้น และให้เฟิงผิงหลันเป็นคนขับรถของเจ้าของห้องพาทุกคนเข้าไปในบ้าน

ส่วนฉงหลงต้องใช้เทพปี่คลึงพันรอบปากเพื่อไม่ให้เศษอาเจียนกระเด็น และจับใส่ไว้ท้ายรถ พอถึงที่หมายค่อยปล่อยออกมาเปลี่ยนเสื้อผ้า

ตอนแรกเฟิงผิงหลันขันอาสาอยากสวมบทเป็นเจ้าของห้อง แต่จอมโจรเคยมีประวัติฆ่าคนตาย เหล่าปีศาจจึงกังวลว่าเฟิงผิงหลันอยู่แนวหน้ารับมือศัตรูโดยตรงจะเป็นอันตราย จึงให้ฉงหลงซึ่งรูปร่างใกล้เคียงกันออกโรงแทน

ส่วนไซเมอร์ซึ่งเป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่ม เล่นละครแข็งทื่อเป็นหุ่นยนต์จึงไม่ผ่านการคัดตัว

สันนิษฐานจากบันทึกคดีเก่า สุภาพบุรุษจอมโจรอาจคอยจับตาดูเหยื่อจากบ้านที่อยู่ใกล้กัน และอาจใช้เครื่องดักฟังหรืออุปกรณ์อย่างอื่นที่ใกล้เคียงกันด้วย ดังนั้นระหว่างปฏิบัติการทุกคนจึงไม่พுகันเลย ใช้

ภาษามือและเขียนข้อความบนกระดาษเพื่อสื่อสารกันแทน

ทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่วางไว้ และจับกุมตัวเป้าหมายได้อย่างราบรื่นตามแผน

"พวกเขาคือคนของสมาคมเหอ" สุภาพบุรุษจอมโจรมวยคิ้ว จ้องเพ่งผิงหลันเหมิง "เธอเป็นผู้อัญเชิญ แล้วพวกเขาเป็นปีศาจได้พันธะเหอ" น้ำเสียงเขาแผ่วแวเคลือบแคลง

"ไอ้สิ" เพิงผิงหลันตอบ แต่ในใจกลับสะท้านเล็กน้อย "ทำไมถามแบบนี้ล่ะ"

"เพราะนายหน้าตาชื่อป้อนะสิ! เลิกพูดไร้สาระได้รึยัง รีบกลับกันเถอะ!" ฉงหลงเร่งอย่างหงุดหงิด "ส่งไอ้ฆาตรกรโรคจิตไปยานุสได้แล้ว ฉันต้องรีบกลับบ้านไปเก็บผลคันท้ายหมี"

"ฉันไม่เคยฆ่าใครนะ" จอมโจรถอนใจ "นั่นไม่ใช่ฝีมือฉัน"

ฉงหลงส่งเสียงในลำคออย่างไม่เห็นด้วย "อ้อเหอ สวมเสื้อคลุมใส่หน้ากาก แอบปีนเข้าห้องผู้หญิงคอนคิกคิ่นแบบนี้ เชื้อแก๊งแล้ว!"

"ฉันเป็นสุภาพบุรุษจอมโจร มาพร้อมแสงจันทร์และจากไปพร้อมกลิ่นหอม สิ่งที่คุณโยยคือกลิ่นหอมเข้ายวนใจจากหญิงสาว สิ่งที่คุณสะสมคือรอยประทับริมฝีปากอันบริสุทธิ์ถึงคงาม เพื่อเป็นของที่ระลึกแห่งวัยสะพรั่งแห่งอมตะนิรันดร์ ฉันทิ้งคอกไม้ไว้ เพื่อเป็นสิ่งแทนความรักและจิตใจที่ซื่อตรงของฉัน เป็นที่ระลึกแก่การพบกันของเรา และแทนคำขอโทษที่ฉันต้องรีบจากไป" ชายคนนั้นพรรณนายาวเหยียดเหมือนท่อนกลอนพยายามแก้ต่างให้ตัวเอง

"ฉันเริ่มกลัวแล้วสิ..." ไปเหลียวยิ้มเฟื่อน "ถอดหน้ากากออกมาจะเป็นไปหลึ่รู่หรือเปล่า"

"ไม่ใช่หลึ่รู่แน่นอน" เพิงผิงหลันปฏิเสธ

"หืม" ไปเหลียวเลิกคิ้ว "นายเชื่อใจเขาขนาดนั้นเลย" หิ มิตรภาพเหนียวแน่นอะไรปานนั้น

"เพราะหลี่รู่ยกกลัวความสูง ไม่มีทางกระโดดจากชั้นสองลงมาแน่นอน" เฟิงผิงหลั่นหันไปมองจอมโจรที่ถูกตรึงไว้กับกำแพงด้วยอาคมวายุของตงย่า ก่อนยื่นมือออกไป "ขอผมคุณเฒ่าที่แท้จริงหน่อยเถอะ คุณจอมโจร!"

"ไม่ได้หรอก" ครึ่งใบหน้าที่อยู่ใต้หน้ากากกระบวยด้วยรอยยิ้ม "นางฟ้าของฉันท่านั้นที่มีสิทธิ์ถอดหน้ากากนี้" พอพูดจบ เขาออกแรงเล็กน้อย อาคมวายุก็อันตรายเกินไปในพริบตา จอมโจรกระโจนไปข้างหน้า ผลักเฟิงผิงหลั่นที่ขวางอยู่ให้พ้นทาง แล้วพุ่งออกนอกหน้าต่างไปทันที

ชั่ววินาทีที่เขาแล่นผ่านหน้าต่าง เฟิงผิงหลั่นได้กลิ่นอันคุ้นเคย หลายกลิ่นปะปนกัน คุณจุมกอย่างบอกไม่ถูก แต่นึกไม่ออก ทุกอย่างตรงหน้าเกิดขึ้นรวดเร็วจนเขาไม่มีกะใจคิดเรื่องอื่น

ตงย่ายืนตะลึง ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะคืนหลุดจากอาคมของตน แต่เพียงครู่เดียวก็เรียกสติกลับมา ร่ายอาคมมีควายุให้พุ่งเข้าใส่อีกฝ่าย ขณะเดียวกันมอร์ริสก็เรียกบอลเพลิงออกมา

ใบมีดเดือนผ้าคลุมและชุดสูทจนขาควีน บอลเพลิงไหม้ผ้าคลุมเป็นเงาถ่านในพริบตา แต่อีกฝ่ายยังเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วราวกับไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย เขาสอดมือลงในกระเป๋าเสื้อ

ทันใดนั้นค่านนอกหน้าต่างก็ปรากฏร่างของใครคนหนึ่ง ลอยอยู่กลางอากาศหน้าอาคารสูงสามชั้น

เกิดแสงสว่างวาบ จ้าสแปดตาทำให้คนในบ้านต้องหลับตา

"ปีศาจใต้พื้นธะจุโอม! เจ้านี้เป็นผู้อัญเชิญ!"

สุภาพบุรุษจอมโจรกระแทกหน้าต่างสูงจุดเพดานเปิดออก เตรียมกระโจนออกด้านนอก ไชเมิร์ฟรีบเคาะส้อมเสียงอย่างแผ่วเบา กำแพงเสียงก่อตัวล้อมรอบบ้าน แต่ไม่อาจสกัดการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายแม้ปลายก้อย จอมโจรคว้ามือคนค่านนอกกระโจนลงพื้นไปแล้ว

ไปเหลียวโบกแขน เข้มสีทองนับพันเล่มสาดใส่ราวกับกระสุน

ทะลวงร่างปีศาจที่สวมเสื้อกันลมตัวหนา ทั้งยังมีหมวกและแว่นดำ
โพละ!

เสียงระเบิดแผ่วเบาแว่วเข้าหู แต่ปีศาจได้พินิจะไม่สนใจแม้แต่เน้อย
ปล่อยร่างร่วงลงสู่พื้นตามเจ้านาย

เคเวคซัลยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับ ปรายหางตาเหลือบมองนอกหน้าต่าง
เงาเหนือพื้นค่านนอกเริ่มบิคม้วนและขยับ ทันทีที่เท้าของจอมโจรแตะพื้น
เงาก็พุ่งขึ้นราวกับหยดน้ำที่แตกกระเซ็นจากพื้นสู่อากาศ ห้อมล้อมและ
โอบรัดร่างของคัศรุ

ร่างในเงามีคพยายามคิน เงาเปลี่ยนรูปร่างตามการเคลื่อนไหว
ภายใน

"จับได้แล้ว!" เฟิงผิงหลันยืนอยู่ข้างหน้าต่างพลางร้องอย่างยินดี

แต่เสี้ยววินาทีต่อมา มือคู่หนึ่งก็ทะลวงออกนอกเงามีค ตามด้วย
ส่วนศีรชะ ลำตัว เท้าทั้งสอง ร่างของคนผู้นั้นหลุดจากกรงขังของเงามีค
บนหลังคือปีศาจได้พินิจะที่สวมชุดกันลมตัวหนา ทั้งคู่หลุดออกมาพร้อมกัน

ทุกคนยืนตะลึง มีปีศาจที่ทำลายอาคมเงาของเคเวคซัลได้ด้วยหรือ
ใบหน้าเคเวคซัลเรียบเฉยไร้ความรู้สึก แต่หัวคิ้วกระตุกเล็กน้อย

สุภาพบุรุษจอมโจรกระโจนข้ามลานหน้าบ้านอย่างรวดเร็วราวกับ
ลมกรด แล้วผลักเปิดประตูเหล็กที่รั้วค่านนอก

"ออก! ออก! สถานการณ์ผิดปกติ! สถานการณ์ผิดปกติ!" สัญญาณ
เตือนจากระบบรักษาความปลอดภัยแผดเสียงลั่น สะท้อนไปทั่วอาคาร

"เกิดอะไรขึ้น!"

"เขาและสัญญาณเตือนภัย!"

ร่างสีคำวิ่งออกสู่ถนน ไฟหน้าของรถยนต์ที่จอดไว้มุมถนนสว่าง
แวบ เขาพุ่งไปที่รถ เปิดประตู กระโจนเข้าไป สตาร์ทเครื่องยนต์อย่าง
รวดเร็วราวกับจรวด มอเตอร์ส ดงหลง และคงอย่าปล่อยพลังโจมตีใส่รถคัน
นั้น แต่ถูกอาคมป้องกันสกัดไว้เกือบหมด ทิ้งไว้เพียงรอยบุ๋มสองสามชุด

ตามตัวรถ และรอยแตกบนกระจกหน้าต่างสองบาน

รถพุ่งออกไปด้วยความเร็วสูง พอถึงหน้าปากซอยก็หักเลี้ยวอย่างรวดเร็ว เสียงเบรกแหลมเสียดหู พอผ่านหัวเลี้ยวไป ก็อันตรายจนวับราวกับละลายหายไปสู่อากาศ

ทุกคนยืนอยู่ริมหน้าต่าง มองถนนอันว่างเปล่า เสียงสัญญาณเตือนภัยยังก้องไปทั่ว ราวกับกำลังหัวเราะเยาะความล้มเหลวของพวกเขา

"บอกให้มันหุบตุ๊ดซะ!" มอร์ริสตะคอกกันอย่างหงุดหงิด

"ต้องปลดล็อกในระบบรักษาความปลอดภัย เสียงถึงจะหยุด..."

"งั้นก็ปลดสิ!"

"แต่พวกเราไม่มีบัตรเข้าระบบ"

โทรศัพท์ส่งเสียงกริ่งกร้าง

"อะไรอี๊วะ!"

"คงเป็นศูนย์รักษาความปลอดภัยโทร. มาเช็ก"

มอร์ริสสะบัดฝ่ามืออย่างกราดเกรี้ยว กรงเล็บเพลิงตะครุบเข้าที่ตัวเครื่อง โทรศัพท์ระเบิดตูมเหลือเพียงเศษชิ้นส่วน กำจัดเสียงกริ่งกร้างอย่างถอนรากถอนโคน

"เอ่อ ความจริงเราควรจะรับโทรศัพท์นั่นนะ" เฟิงผิงหันเงาหัวแกรกๆ "เรามีข้อมูลเจ้าของบ้านอยู่ ให้ไซเมียร์ฟปลอมเป็นเจ้าของ แล้วบอกไปว่าผลอกคเปิดสัญญาณเตือนภัยโดยอุบัติเหตุ—"

"ก็แค่โทรศัพท์ ไม่รับก็ไม่เห็นเป็นไร!"

"ถ้าไม่รับ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจะมาตรวจสอบที่บ้านด้วยตัวเอง เราจะเสียเวลามากกว่าเดิม" มือทั้งสองของไปเหลียวกอดรอบอก ตาจ้องมอร์ริสอย่างเหนียวแน่น "เมื่อไรนายจะมีวิวัฒนาการเป็นพารามีเซียมเสียที ฉันรอร่วมทีมกับสปีชีส์ที่สมองบางส่วนเริ่มมีพัฒนาการมานานเกินพอแล้วนะ"

"หุบปาก!" ความหงุดหงิดและความล้มเหลวเมื่อครู่ทำให้มอร์ริส

โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ เขาเหวี่ยงมือ กรงเล็บเพลิงพุ่งเข้าจู่โจมไปเหยียวนอกฝ่ายังไม่ทันหลบหรือตอบโต้ กรงเล็บเพลิงก็ถูกสายลมล่องหนสกัดไว้กลางอากาศ เปลวเพลิงดับพับ เหลือเพียงสะเก็ดเพลิงจิวลอลยละล่องสู่พื้น

มือของตงยาค้างอยู่กลางอากาศ ยังอยู่ในท่าพร้อมโจมตีจากการต่อสู้เมื่อครู่ ใบหน้าเขายังระบายคำยรอยยิ้ม แต่คุณแล้วน่ากลัวเป็นที่สุด

"อย่าทำบ้านเสียหายไปกว่านี้ ทั้งหมดนี้นะ..." ตงยาย้ำทีละคำ

"ต้อง . จ่าย . เงิน . ชด . เชย ."

มอรรริสน้ำเปลี่ยนสีทันควัน อารมณ์กราดเกรี้ยวเมื่อครู่หายวับ "...ฉันรับผิดชอบเอง"

ไปเหยียวนอกฝ่ามือตงยาแต่ไม่พुकอะไร สายตาเลื่อนออกไปมองนอกหน้าต่าง

ตงยาเลิกคิ้วเล็กน้อย แล้วแอบถอนใจเบาๆ

ได้ยินเสียงรถยนต์เคลื่อนเข้ามาใกล้ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาถึงแล้ว

เป้าหมายหลบหนีไปได้

ภารกิจระดับ D ตามจับสุภาพบุรุษจอมโจร นักมายากลได้แสงจันทร์ การไล่ล่าจับกุมครั้งที่สิบสาม ล้มเหลว

ณ โรงงานปณิกยานุส

ภายในห้องใต้ดินอันกว้างขวาง ร่างของคนทั้งเจ็ดยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ด้วยาวที่เต็มไปด้วยของระเกะระกะ หน้าตาไม่ชวนมองเลยสักคน

"ล้มเหลวหรือจ๊ะ" เซ็นหยางเคี้ยวหมากฝรั่งหยับๆ มือข้างหนึ่งเท้าคางใจจดใจจ่ออยู่กับเกมทอยห่วงน้ำในมือ ไม่สนใจกลุ่มผู้มาเยือนหน้าตาถมึงถึงตรงหน้าแม้แต่น้อย "ต้องบันทึกสถิติใหม่อีกแล้วสินะ"

"เจ้าบ้านนี้มีประวัติยังไง"

"ก็เพราะไม่รู้ถึงให้พวกเธอไปสืบนี้ไง" เซ็นหยางจ้องหวั่งจิวในเครื่องศาไม่กะพริบ มือก็กดปุ่มไปด้วย แรงคั้นน้ำที่มองไม่เห็นคันหวั่งอันเล็กขึ้นค่านบน เนียดผ่านเสาที่ตั้งอยู่กลางน้ำ แล้วร่วงลงค่านล่าง "โอ้เอ๊ย! อิกนิกเดียวเอง!"

"เจ้านั่นสักการโหมศิของพวกเราได้ เป็นคู่ต่อสู้ที่ไม่ธรรมดา" ฉงหลงพูด "ภารกิจนี้จะระดับ D ขึ้นไปมากกว่ามั้ง"

"ถึงจะเป็นเคสระดับ D แต่อัตราล้มเหลวสูงมาก เพราะงั้นเงินรางวัลก็สูงตามไปด้วย ถ้าแค่จับโรคจิตคนเดียวไม่มีทางได้รางวัลถึงสองหมื่นห้าพันดอลลาร์อยู่แล้ว แต่เงินรางวัลนี้มีเงินมัดจำของคนที่สละเคสรวมอยู่ตั้งครึ่งหนึ่ง ก็เลยเยอะแบบนี้ไง"

"ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมภารกิจระดับ D ต้องจ่ายเงินมัดจำด้วย ไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย!" ฉงหลงยังไม่เลิกเถียง

"เพราะถ้าล้มเหลว อีกฝ่ายก็จะยิงคืนตัวและระวางตัว ทำให้คนที่มารับเคสต้องจัดการได้ยากโง่ล่ะ" เซ็นหยางอธิบาย "ส่วนภารกิจระดับ C ขึ้นไป ถ้าล้มเหลวไม่ตายก็เจ็บหนัก เราคำนึงถึงสิทธิมนุษยชน เลยไม่เรียกเก็บเงินมัดจำ ถือว่ามอบเป็นเงินค่าทำศพ แสลงน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ จากยานุสนะ ฮ่าๆๆ!"

เซ็นหยางยังกดปุ่มรัวไม่หยุด ศีรษะเอียงตามหวั่งอันจิวในกล่องน้ำไปด้วย ไ้งจนเป็นครึ่งวงกลม น่าเสียคายที่ยังล้มเหลว

"อิกอย่าง ถ้าจอมโจรเก่งขนาดนั้นจริงคงไม่หนีแบบนี้หรอก คนที่เคยรับภารกิจนี้แม้ว่าพลาดทำกันหมด แต่ไม่เคยเกิดเคสบาดเจ็บหรือเสียชีวิต มีแค่มือใหม่ที่เพิ่งเริ่มงานถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจับได้ตอนพยายามหนี เลยถูกกระบองฟาดเอาหลายที แต่ก็แก่นั่น เอ้อ! ทอยไม่ลงเสาอีกแล้ว แยมจริง"

"เจ้านั่นเป็นผู้อัญเชิญ สมาคมไม่มีข้อมูลเลยเธอ"

"ผู้บัญชาการใช้ปีศาจได้พันธะเป็นหลักฐานยืนยันตัวตน พวกเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าปีศาจได้พันธะตัวนั้นหน้าตาเป็นยังไงหรือมีความสามารถอะไรแบบนี้สืบหาตัวไม่ได้อยู่แล้ว อีกอย่าง ฝ่ายนั้นอาจเป็นกลุ่มกบฏที่ไม่เคยขึ้นทะเบียนกับสมาคมก็ได้" เซ็นหยางเป่าลูกโป่งสีม่วงจากปาก พอแตกโป๊วะก็ใช้ลิ้นม้วนเข้าไปเคี้ยวต่อ "ที่จริงพวกเธอก็ทำได้ไม่เลวแล้วละคนที่เคยรับเคสนี้เกินครึ่งไม่ทันเจอตัวอีกฝ่าย ศัตรูก็ไหวตัวหนีไปก่อนแล้วไม่ทันได้คู่ให้แน่ใจด้วยซ้ำว่าเป็นปีศาจผู้รุกรานหรือฝ่ายกบฏ"

ห้วงจิวร่วงลงเป็นครั้งที่สี่ เซ็นหยางขมวดคิ้ว

"เอ่อ..." เฟิงผิงหลั่นทนไม่ไหวต้องเอ่ยปาก "เอียงกล่องน้ำหนักน้อยหนึ่ง แล้วตอนที่ห้วงลอยไปตรงกลางก็ขยับกล่อง ให้เส้าเข้าไปคล้องห้วงไว้แบบนี้จะง่ายกว่านะครับ" เขาใช้มือทำท่าสาธิตกลางอากาศ

เซ็นหยางทำตาม ห้วงสุดท้ายคล้องลงเส้าได้ในที่สุด

"เย้! ขอบคุณมากนะ!" เซ็นหยางปรบมืออย่างยินดี แล้ววางของเล่นลงอย่างพึงพอใจ หน้าเงยมองเฟิงผิงหลั่น "ฉันได้ยินว่าเด็กผมฟ้านั้นขึ้นรถปั๊มก็อ้วกพุ่งเป็นสายรุ้ง ถ้าเขารับบทเป็นเจ้าของบ้าน นั่นใครเป็นคนขับรถ"

"ผมเองครับ" เฟิงผิงหลั่นตอบ

"อ้อเหอ" เซ็นหยางเลิกคิ้ว "เรียนจากไหนมา"

เฟิงผิงหลั่นเกาหัวแกรกๆ อย่างกระอักกระอ่วน ก่อนจะตอบเสียงเบาว่า "...รถปั๊มที่เกมอาเขตครับ"

เซ็นหยางอิงไปหลายวินาที ก่อนหลุดเสียงหัวเราะลั่น "พวกเธอนี้ใจกล้าดีนะ!"

"มีเขาขับเป็นคนเดียว ก็ต้องให้เขาขับสิ ตลอดทั้งวัน" ฉงหลงตอบพลางขมวดคิ้ว "ก่อนออกเดินทางเขาอุทิศสำหรับหยอกเหวี่ยงเล่นเกมไปตั้งสามสิบเหรียญเพื่อเข้าคอร์สเรียนขับ จะมีปัญหาได้ยังไง"

เซ็นหยางประหลาดใจมาก "นี่พูดจริงหรือแหย่ฉันเล่น"

เฟิงผิงหันรีบพุดแทรก เพื่อไม่ให้เซินหยางจับได้ว่าเหล่าปีศาจยังไม่คุ้นเคยกับโลกมนุษย์ "ถ้าฉันเราควรทำอย่างไรต่อครับ การกิจนี้มีจำกัดเวลาหรือเปล่า"

"มี จำกัดเวลาหนึ่งเดือน แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องจับเป้าหมายให้ได้ในหนึ่งเดือนหรอกนะ เราตั้งกฎนี้เพื่อป้องกันไม่ให้นักรับการกิจที่ไร้ความสามารถทำตัวเป็นหมาหวงก้าง เลยกำหนดว่าภายในหนึ่งเดือนหากภารกิจไม่สำเร็จ ต้องสละสิทธิ์การปฏิบัติภารกิจต่อ และเปิดโอกาสให้คนอื่น แนนอนว่าหากครบเวลาแล้วยังต้องการรับเคสต่อก็สามารถทำได้ แค่อำนาจเงินมัดจำอีกรอบเท่านั้นเอง" เซินหยางอธิบาย "จะสละเคสหรือฉันจะเห็นแก่ที่พวกเธอเป็นนักเรียน เก็บเงินมัดจำแค่ครึ่งเดียวแล้วกัน"

"พวกเราไม่ยอมแพ้เด็ดขาด!" ตงยาปฏิเสธหนักแน่น

ปีศาจคนอื่นๆต่างเห็นด้วย ไปเหลียวแอบเหลือบมองตงยาแล้วหันไปมองเควคซัล ก่อนถอนใจออกมาเบาๆ

"เงินแค่นี้ต้องจริงจางขนาดนี้เลยหรือ" เซินหยางเลิกคิ้ว

"นี่เป็นเรื่องของศักดิ์ศรีต่างหาก!" มอร์ริสเอ่ยอย่างยโส

"เหตุผลสูงส่งจังนะ" ไปเหลียวปรบมือ "จริงด้วย แล้วคอมพิวเตอร์กับทีวีจอแอลซีดีของนายไปไหนล่ะ อ้อ! ฉันนี่ออกแล้ว ตงยาเอาไปจำหน่ายไหม ไม่เป็นไรนะ หุ่นยนต์หนูกับไม้ติดยานกที่จำหน่ายไม่ออกก็น่าจะพอสร้างความสุขให้นายได้บ้าง ฮีๆๆ"

"หุบปาก!"

"เสียงดังกันจริง!" เซินหยางใช้มืออุดหู ทำท่ารำคาญมาก "จะปฏิบัติภารกิจต่อก็ได้ แต่หลังจากนี้พวกนายจะมีเวลาหรือ"

"หืม?"

"เดือนธันวาคมแล้วนะ" มือทั้งสองของเซินหยางรองอยู่ใต้คาง ใบน้หาระบายด้วยรอยยิ้มกว้าง "เหมันต์แห่งโลหิตและน้ำตาของโรงเรียนงามี่คงจะมาถึงแล้ว ปีนี้เซฟาเนียเป็นเจ้าภาพนะ"

ทุกคนนั่ง "หมันต์แห่งโลहितและน้ำตาคืออะไร"

"หมายถึงสอบกลางภาคหรืออะ" เฟิงผิงหลันสันนิษฐาน

เพราะใกล้เข้าฤดูกาลสอบกลางภาคแล้ว การกิจคราวนี้จึงมีแค่เขา กับเหล่าปีศาจออกปฏิบัติการ คนอื่นไม่มาช่วยด้วย

"แล้วเกี่ยวอะไรกับโลहितและน้ำตา" ฉงหลงถามต่อ

"บางคนสอบได้แค่นี้ก็น้ำตาไหลง"

"ประสาธ ไครจะร้องไห้เพราะเรื่องไร้สาระแบบนี้" มอร์ริสส่งเสียงเหอะในคออย่างไม่เห็นด้วย

"แล้วเลือคละ"

เฟิงผิงหลันเอียงหัวอย่างครุ่นคิด "อาจเพราะเป็นฤดูหนาวอากาศแห้ง ทำให้ผิวแตกจนเลือดออกได้ง่าย..."

"ลูกศิษย์ของอาจารย์อินนี่เป็นเด็กศรัทธาเรียนกันจังนะ" เซินหยางหัวเราะ น้ำเสียงแผ่วแววเสียดสี เขาเอียงศีรษะเล็กน้อย จ้องเฟิงผิงหลันกับคนอื่นด้วยความสงสัย "พวกเธอไม่รู้จริงๆ นะหรือ"

"คิดว่าพวกเรารู้อะไรละ" ไปเหลียวสวนกลับด้วยคำถาม หวังจะล้วงคำตอบจากอีกฝ่าย

เซินหยางไม่ติดกับ มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ "ฉันรู้แล้วว่าพวกนายไม่มีทางได้เงินมัดจำคืนแน่"

ในแต่ละภาคเรียนโรงเรียนเซฟาเนียจะจัดสอบใหญ่สองครั้ง คือ สอบกลางภาคและสอบปลายภาค การสอบแต่ละครั้งจะเสร็จสิ้นภายในหนึ่งวัน สอบตั้งแต่เช้าจนเย็น เฉพาะภาควิชาอาชีวะซึ่งเป็นส่วนน้อยที่แบ่งสอบหลายวัน

วันจันทร์ หลังผ่านการสอบวิชาต่างๆ ของโรงเรียนภาคกลางวันแล้ว ช่วงกลางวันยังต้องเข้าเรียนในโรงเรียนงามมีคตามปกติ นักเรียนส่วนใหญ่เหนื่อยน้อยกว่าปกติ

วินาทีที่กริ่งดัง อินซู่ซวงก็ก้าวเข้ามาในห้อง แต่คาบนี้ไม่ใช่วิชาที่เขาสอน

"อาจารย์ครับ เข้าห้องฝึกหรือเปล่าครับ!" เฟิงผิงหลันยกมือแล้วกระซิบเตือนอย่างหวังดี

อินซู่ซวงเหลือบมองเฟิงผิงหลันด้วยหางตาแต่ไม่ตอบ เขาหันหลังหยิบชอล์กขึ้นเขียนบนกระดานคำ พอวางชอล์กลงบนราง ข้อความที่เขียนด้วยตัวอักษรขนาดมหึมาก็ปรากฏ

งานโรงเรียนเบญจภาคีแห่งแปซิฟิกเหนือ

"งานโรงเรียนเหรือ" เฟิงผิงหลันตาเป็นประกาย "เป็นงานเลี้ยงฉลองสินะครับ!"

มีเพียงเฟิงผิงหลันที่กระตือรือร้นจนออกนอกหน้า สีหน้าของนักเรียนคนอื่นๆ ดูเคร่งเครียด

"ทำไมทุกคนดูไม่ค่อยตื่นเต้นเลย..." เฟิงผิงหลันกระซิบถามซูลี่หว่านที่นั่งอยู่ข้างๆ "งานโรงเรียนน่าสนุกออกไปใช่เหรือ"

"งานโรงเรียนของโรงเรียนงาไม่มีคไม่เหมือนโรงเรียนทั่วไปนะ" ซูลี่หว่านกระซิบตอบ "ส่วนใหญ่คนที่เข้าร่วมไม่รู้สึกรว่าน่าสนุกเหรือ..."

"ว่าไงนะ!" เฟิงผิงหลันตะลึง "อย่าบอกนะว่างานโรงเรียนไม่ใช่งานรื่นเริง แต่เป็นงานบูชายักษ์ พวกเราต้องใช้สัตว์เป็นๆ หรือเลือดของสาวบริสุทธิ์มาเป็นเครื่องบูชายักษ์เหรือ!"

"เอ่อ ไม่ใช่อย่างนั้น" ซูลี่หว่านย้อนถามด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน "ในโลกของผู้อัญเชิญ งานนี้เป็นงานใหญ่มาก เธอไม่เคยได้ยินเรื่องนี้เหรือ"

เฟิงผิงหลันยัมป้อ ขณะกำลังคิดหาคำแก้ตัว อินซู่ซวงก็กระแอมเบาๆ สายตาเย็นเยียบจ้องตรงมา เฟิงผิงหลันกับซูลี่หว่านรีบนั่งเงิบเรียบร้อยทันที

อินซู่ซวงจับชาสมุนไพรอีกหนึ่ง ก่อนเริ่มพูด "ฉันคิดว่าทุกคนคงรู้จักสำหรับโรงเรียนงาไม่มีคทุกแห่ง เดือนธันวาคมเป็นช่วงเวลาแห่งการเก็บ

เกี่ยวประสบการณ์และวัดความสามารถ ซึ่งมีชื่อเรียกว่า 'หมันต์แห่งโลหิตและน้ำตา' ทุกคนเข้าเรียนในโรงเรียนเงามีคได้สามเดือนกว่าแล้ว นี่คือการทดสอบครั้งแรกที่ทุกคนต้องเจอ" สายตาของเขาเลื่อนไปหยุดที่เฟิงผิงหลันแวบหนึ่ง ก่อนกวาดมองลงกับคนที่เหลือ เหมือนกำลังเตือนให้พวกเขาตั้งใจฟัง

"วันที่สี่สิบห้าอันวาคมเป็นงานโรงเรียนของโรงเรียนผู้อัจฉริยะทั่วโลก ระหว่างช่วงเวลานี้ จะมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการประลองศาสตร์อาคม การแลกเปลี่ยนวิชาการ และงานสังสรรค์รื่นเริง โดยภูมิภาคทั้งหกทั่วโลกจะจัดงานพร้อมกัน และปีนี้เซฟาเนียเป็นเจ้าภาพจัดงานเบญจภาคีแห่งแปซิฟิกเหนือ ซึ่งจะมีห้าโรงเรียนจากภูมิภาคนี้เข้าร่วม"

เฟิงผิงหลันนึกได้ว่า ปฏิทินการศึกษาของโรงเรียนภาคกลางวันมีวันหยุดยาวสิบวันช่วงก่อนและหลังวันคริสต์มาส นักเรียนทุกคนที่พักในหอพักของโรงเรียนต้องกลับบ้าน ตอนแรกเขาเข้าใจว่าโรงเรียนปิดเพื่อให้ นักเรียนชาวต่างชาติได้กลับบ้านไปฉลองเทศกาลสำคัญกับครอบครัว ตอนนี้จึงได้รู้ความจริงว่าโรงเรียนต้องการเคลียร์พื้นที่เพื่อจัดงานของโรงเรียนเงามีค

เขาไม่เคยคิดว่ามีโรงเรียนเงามีคแห่งอื่นด้วย แต่เมื่อมาคิดดูให้ดี ผู้อัจฉริยะทั่วโลกมีจำนวนมากมายขนาดนี้ โรงเรียนเงามีคย่อมไม่ได้มีเพียงแห่งเดียว ไม่รู้ว่าโรงเรียนอื่นๆ จะเป็นอย่างไร

"...กิจกรรมทั้งหมดจะแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือการทดสอบความสามารถ ส่วนที่สองคืองานเลี้ยงเฉลิมฉลองตอนกลางคืน ปีนี้โรงเรียนเซฟาเนียรับหน้าที่เป็นเจ้าภาพ ต้องดูแลเรื่องสถานที่และการจัดงานเลี้ยง ในส่วนการทดสอบ โรงเรียนอื่นอีกสี่โรงเรียนจะจัดโปรแกรมเพื่อทดสอบความสามารถของนักเรียนทั้งหมด" อินซู่ซวงวันจ้งหะเล็กน้อย "งานเลี้ยงฉลองซึ่งเป็นส่วนที่สองจะจัดในคืนวันคริสต์มาสอีฟ

และวันคริสต์มาสรวมสองวัน แบ่งเป็นการตั้งบูธกลางแจ้งและการแสดงในงานเลี้ยง โดยสำนักงานใหญ่ของโรงเรียนงามมีจะใช้วิธีจับฉลากเลือกผู้รับผิดชอบงานแต่ละส่วน รายละเอียดทั้งหมดเท่านี้ มีคำถามอะไรไหม"

แม้ว่าเฟิงผิงหลันจะสงสัยหลายเรื่อง แต่เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับกิจกรรมนี้เลย จึงไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน นักเรียนคนหนึ่งยกมือ อินซู่ซวงพยักหน้าให้เขาพูดได้

"ได้ยินว่าที่ผ่านมาจะส่งนักเรียนเก่าเป็นตัวแทนร่วมทดสอบความสามารถ ปีนี้มีโควตาของนักเรียนใหม่ด้วยหรือครับ"

"ปีนี้เปลี่ยนกฎใหม่ นักเรียนทุกคนมีสิทธิ์เข้าร่วม ไม่แบ่งชั้นปี แบ่งกลุ่มกันเองโดยอิสระ"

นักเรียนที่นั่งอยู่ต่างอึ้งไปเล็กน้อย วินาทีต่อมาใบหน้าของทุกคนเริ่มฉายแววตื่นเต้นและอยากรู้อยากลอง เมื่อไม่มีตัวแทนโรงเรียน แปลว่าทุกคนมีโอกาสชิงแชมป์

"ทำไมไม่มีการเปลี่ยนแปลงล่ะครับ" นักเรียนถามต่อ

"ท่านประธานเป็นคนเสนอ ท่านต้องการให้ทุกคนมีโอกาสแสดงความสามารถของตัวเองอย่างเต็มที่ ไม่ใช่ให้คนส่วนน้อยเป็นจุดศูนย์กลางของทุกอย่าง" อินซู่ซวงเหลือบมองเฟิงผิงหลันแวบหนึ่ง ท่าทางเหมือนมีบางอย่างในใจ "นี่เป็นมาตรการใหม่ของภูมิภาคแปซิฟิกเหนือ หากได้ผลลัพธ์น่าพอใจ หลังจากนั้นภูมิภาคอื่นก็จะใช้วิธีนี้ด้วย"

เหล่านักเรียนหันไปกระซิบกระซาบกันเองอย่างตื่นเต้น บางคนถึงกับเริ่มชักชวนกันสร้างทีม เพื่อนร่วมห้องหลายคนที่พักติไม่เคยคุยกับเฟิงผิงหลัน เวลานี้มองมาทางเขาด้วยสายตาอบอุ่นและอ่อนโยนผิดปกติ แถมยังโบกมือโบกมือทักทายเขาด้วย เฟิงผิงหลันไม่รู้เรื่องรู้ราว จึงโบกมือกลับพลางยิ้มกว้าง แต่ถูกให้ถึงคิงมือไว้ทันควัน

ให้ถึงถลึงคาอย่างกราดเกรี้ยว นักเรียนคนอื่นพากันหันไปทางอื่น หลบสายตาอำมหิตของให้ถึง

"อย่าสนใจพวกนั้น" ให้งัดเตือนเฟิงผิงหลันเสียงเข้ม

"ให้งัด...นี่นาย..." เฟิงผิงหลันประหลาดใจมาก "ไม่นึกว่านายจะชอบแสดงความเป็นเจ้าของขนาดนี้ แค่อันอื่นหักฉันก็หึงซะแล้ว..."

"พวกนั้นจะคิงคัวนายไปร่วมทีมต่างหาก! ไอ้ปัญญาอ่อน!"

"อ้อเหอ" เฟิงผิงหลันชะงักไปครู่หนึ่ง มือทั้งสองวางข้างแก้ม "...แสดงว่า ให้งัดกลัวคนอื่นจะแย่งฉันไปเหอ"

"ฉันอยากได้แค่ความสามารถของนายเหอ!"

"ว่าไงนะ!" เฟิงผิงหลันหน้าเปลี่ยนสีทันควัน ปากกัดปลายนิ้วก้อย ค้วยสีหน้าสะเทือนใจ "...ที่แท้ ให้งัดก็ไม่ต่างจากคนอื่น ต้องการแค่ครอบครองร่างกายของฉัน..."

"เพื่อเจ้ออะไรของนาย!"

"ข้างหลังนั้นเจียบหน้อย! หนวากุ!" อินซู่ซวงตะคอกเสียงเข้ม เสียงคุยเจียบไปทันที "วันจันทร์หน้า คณะนำทีมซึ่งเป็นตัวแทนจากแต่ละโรงเรียนจะเดินทางมาถึงเซฟาเนียในฐานะคณะเยี่ยมชมจากโรงเรียนในเครือ เพื่อดำเนินการสร้างประจักษ์เชื่อมมิติ นักเรียนจากคณะนำทีมจะแบ่งกลุ่มเข้ามาทำงานและใช้ชีวิตร่วมกับนักเรียนของเรา คนที่มาเยือนเป็นแขก กรุณาต้อนรับให้สมฐานะเจ้าภาพ ต้องมีมารยาทและให้เกียรติอีกฝ่ายตามสมควร"

นักเรียนที่นั่งอยู่เริ่มคุยจ้อกแจ้ก ท่าทางไม่เต็มใจทำตามนัก

"ประจักษ์เชื่อมมิติคืออะไรเหอ" เฟิงผิงหลันกระซิบถามให้งัด แต่อีกฝ่ายยังไม่โหว่และเมินเขา เฟิงผิงหลันจึงหันไปขอให้ซูลี่หว่านอธิบายแทน

"เป็นค่ายอาคมสำหรับเชื่อมต่อดมิติประเภทหนึ่ง ใช้กาถาระดับสูงเชื่อมมิติของแต่ละพื้นที่เข้าด้วยกัน..." ซูลี่หว่านอธิบาย "ช่วงที่จัดงานโรงเรียน แต่ละโรงเรียนจะใช้อาคมเปิดทางเชื่อม เชื่อมต่อดมิติของโรงเรียนตนเองกับโรงเรียนเจ้าภาพ นักเรียนที่อยู่ในพื้นที่อื่นๆ จะเดินทาง

ไปกลับระหว่างสองพื้นที่ได้ด้วยประตุนี้"

"เจ๋งเป้ง! ขนาครดไฟฟ้าสายสีเหลืองที่เชื่อมรอบกรุงไทเปยังเทียบ
ไม่ติดเลย!"

"ผลจับสลากแยกกลุ่มรับผิดชอบการจัดงานจะประกาศวันนี้ก่อน
เลิกเรียน อีกอย่าง" อินซู่ซวงสูดหายใจลึก "ระหว่างจัดงานเบญจภาคี
โรงเรียนเงามีคจะไม่มีการเรียนการสอน ดังนั้นช่วงเก้าวันก่อนเริ่มงาน
โรงเรียน พวกเราต้องเร่งเรียนเนื้อหาสำหรับสอบปลายภาคให้จบ พอถึง
เดือนมกราคมก็จัดคลาสทบทวนบทเรียนเตรียมสอบได้พอดี..."

เสียงโศครวญแว่วมาเป็นระลอก

นี่ละคือพลังอันยิ่งใหญ่ของเหมันต์แห่งโลหิตและน้ำตา

"ข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ จะโพสต์ไว้ในเว็บไซต์และบอร์ดของ
โรงเรียนเงามีค สงสัยอะไรก็ไปอ่านเอาเอง" อินซู่ซวงพุดพลาฟลิกเปิด
หนังสือ "เข้าเรียนได้"

ทันทีที่จบประโยค เสียงโศกกังวานเหมือนระฆังเงินก็ดังขึ้น สะท้อน
ทั่วระเบียบทางเดินนอกห้อง

"นั่นเสียงอะไรนะ"

"ผลจับสลากแบ่งกลุ่มจัดงาน" อินซู่ซวงตอบเสียงเข้มพลาฟลิกมอง
ไปยังทางเดินนอกประตูห้อง คาจ้องป้ายห้องเรียนที่แขวนไว้บนผนังคาไม่
กะพริบ

หลังคลื่นเสียงโศกกังวาน ป้ายสีขาวหิมะที่เขียนไว้ว่า เงามีค 1A ก็
เริ่มเปลี่ยนสีเป็นเทาหม่น ลวดลายหลายสีเริ่มปรากฏเป็นวงๆ เหนือแผ่น
ป้าย

สีของป้ายเข้มขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะอ่อนลง และทอประกายแสง
สีเหลืองอ่อน

เมื่อแสงสว่างนั้นมิดหายไป ป้ายสีขาวหิมะก็เปลี่ยนเป็นสีม่วง

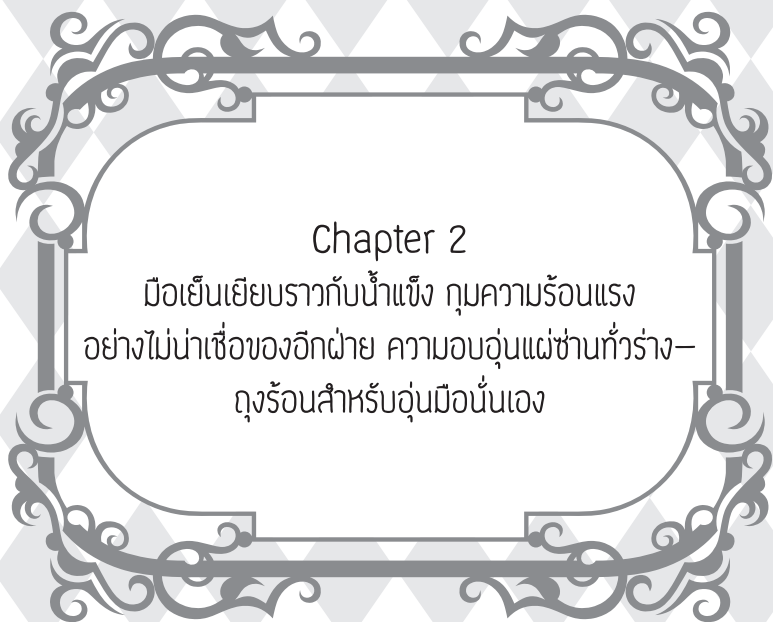
สีหน้าอินซู่ซวงถึงถึงขั้นมาทันที รวากับเปลี่ยนสีตามป้ายห้อง

กลายเป็นสีม่วงอมเขียว เหมือนศพขึ้นอีก

"ป้ายห้องเปลี่ยนสีแล้ว!" เหล่านักเรียนพากันตะโกนอย่างตื่นเต้น คนที่นั่งอยู่ข้างประตูชะงักออกไปดู "ห้องอื่นเป็นสีน้ำเงินกับสีแดงละ"

"หมายความว่ายังไง"

"สีแดงคือกลุ่มจัดการแสดง สีน้ำเงินคือกลุ่มจัดบูท สีม่วงแปลว่า ทั้งสองอย่าง..." อินซู่ซวงใช้มือกุมหน้าผาก ดูเหมือนเรื่องยากๆ จะวิ่งเข้ามาให้จัดการไม่ขาดสาย "พวกเราต้องรับผิดชอบทั้งสองงาน..."

Chapter 2

มือเย็นเยียบบรากับน้ำแข็ง กุมความร้อนแรง
อย่างไม่น่าเชื่อของอีกฝ่าย ความอบอุ่นแผ่ซ่านทั่วร่าง—
ถูกร้อนสำหรับอุ่นมือตัวเอง

คาบเรียนที่สองของโรงเรียนเงามีค อินซู่ซวงขอคาบเรียนจาก
 อาจารย์ประจำวิชา ให้นักเรียนหาหรือและแบ่งหน้าที่สำหรับงานโรงเรียน
 ตามหลักแล้วก่อนจัดงานโรงเรียน นักเรียนมีสิทธิใช้คาบของอาจารย์
 ประจำชั้นเพื่อเตรียมงาน ส่วนคาบอื่นต้องเรียนตามปกติ แต่ข่าวเรื่องห้อง
 1A จับสลากรได้แจ็กพอตแพร่สะพัดจนรู้ทั้งโรงเรียน อาจารย์ประจำวิชา
 จึงหันมาข้างหนึ่งช่วยผ่อนปรนให้เป็นกรณีพิเศษ

อินซู่ซวงมอบหมายงานให้หลิวอี้เฉินซึ่งเป็นหัวหน้าห้องเพียงสั้นๆ
 แล้วเดินออกไป ปล่อยให้หลิวอี้เฉินดูแลที่เหลือ

"เพราะงั้น" หลิวอี้เฉินสูดหายใจ "เราคุยเรื่องจัดบูทก่อนแล้วกัน
 ทุกคนมีความเห็นยังไงบ้าง"

นักเรียนในห้องมองหน้ากัน บางคนกระซิบคุยกันเบาๆ แต่ไม่มีใคร
 แสดงความเห็น

"จัดบูทนี้ทำไปทำไม" ฉงหลงหันไปทางเฟิงผิงหลัน

"ส่วนมากจะขายอาหารไม่กี่เล่นเกม เหมือนในตลาดกลางคืน
 นั่นละ"

"แบบนี้ก็เหมือนทำงานพิเศษเล่นนะสิ" มอว์ริสขมวดคิ้ว "ฉันไม่
 เอาด้วยหรอกนะ! อยู่โรงเรียนแท้ๆ ทำไมต้องลดตัวไปรับใช้พวกมนุษย์ที่
 จิตสำนึกด้านวัฒนธรรมยังไม่เจริญพวกนั้นด้วย"

"ไม่แยขนาดนั้นหรอก" เฟิงผิงหลันปลอบ "ลูกค้าของบูทใน
 โรงเรียนเป็นเพื่อนนักเรียนกับเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนเราเอง คงคิดว่า

ทำงานข้างนอกแหละ..."

"ไม่แน่ กลุ่มผู้อัญเชิญก็มีพวกไรรับมารยาทไว้วัฒนธรรมอยู่เยอะเยอะ" ฉงหลงเหลือบมองให้ถึง

ให้ถึงตะคอกสวน "มองหน้าหาเรื่องรีไร!"

"จะยังไหงห้องเราต้องรับผิดชอบงานทั้งสองค้ำอยู่แล้ว ถ้าไม่ยอมทำบุท เราไปอยู่กลุ่มจัดการแสดงคิใหม่ละ" เฟิงผิงหลั่นเอ่ยด้วยรอยยิ้ม เชื่อว่าทุกอย่างต้องผ่านไปด้วยคิ

"ถ้ามีความเห็นอะไรก็ยกมือแล้วพูดให้ทุกคนได้ยิน" หลิวอี้เงิน ถลึงตาจ้องเฟิงผิงหลั่นกับคนอื่นๆ

"ขายอะไรก็ได้เหอ" ฉงหลงยกมือพลางพูด "ฉันทอยากขายรถยนต์กับเครื่องบิน!"

หลิวอี้เงินเลิกคิ้ว "คักค้ำ"

"ทำไม!"

"ต้นทุนสูงเกินไป" เฟิงผิงหลั่นกระซิบอธิบายให้ฉงหลงฟังเบาๆ "ปกติบุทจะขายอาหารเป็นหลัก และควรมีลูกเล่นอะไรเล็กๆ น้อยๆ ด้วย ลูกค้ำจะได้รู้สึกว่แปลกใหม่ น่าสนใจ"

"ยุ่งยากจริง..." ฉงหลงบ่นอุบ ก่อนจะก้มหน้าเหมือนกำลังใช้ความคิด ทันใดนั้นไอเดียปราดเปรื่องอย่างหนึ่งก็แวบเข้ามาในสมอง เขาชูมือสูงอีกครั้ง

ตอนแรกหลิวอี้เงินจะทำเป็นไม่เห็น แต่ในห้องไม่มีคนอื่นยกมือเลย แฉมฉงหลงเริ่มเคาะโต๊ะ เธอไม่มีทางเลือก จำต้องเอ่ยเตือนอย่างเหนื่อยหน่ายว่ "ช่วยแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ด้วยนะ"

"แน่นอน" ฉงหลงเอ่ยอย่างภาคภูมิ "ขายนมสิ"

"หืม?"

"นมอร่อย แฉมมีสารอาหารมากมาย แฉมหน้าหนาวแบบนี้นมราคาถูกด้วย"

"อาหะ" หลิวอี้เฉินพยักหน้า "แล้วยังไงต่อ"

"ต่อมาคือไฮไลต์ของงาน" ฉงหลงจงใจเว้นจังหวะเล็กน้อยก่อนจะประกาศก้อง "พวกเรา ก็ไปหาวันมจริง ๆ มา แล้วให้ลูกค้าทดลองริคณด้วยตัวเอง เป็นประสบการณ์ DIY!" หึ กิจกรรมของพวกมนุษย์ชั้นต่ำไม่ต้องคิดอะไรให้มากเลย

"หลักแหลมจริงเชียว!" หลิวอี้เฉินพยักหน้าหงิกๆ ก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนทันควัน รังสีอำมหิตแผ่ซ่าน "โคตรจะห่วยเลย! ไอ้ปัญญาอ่อน! ทำไมนายไม่เอาสีขาวยกับคามาทาตัว แล้วแก้ผ้าคุงเข้ากลางห้องให้นักท่องเที่ยวมาบิบบคล่าเล่นละ"

"ฉันไม่มีน้ำมันสักหน่อย!" ฉงหลงตะคอกกลับอย่างกราดเกรี้ยว

"ปริมาณของนายคงน้อยกว่าวันมเยอะละ หึๆๆ" ไปเหลียวเอ่ยพลางหัวเราะร่วน

สาว ๆ ในห้องหน้าแดงเป็นแอปเปิล พวกนักหัวเราะคิกคักอย่างเงินอาย

"หะ...หัวหน้าห้อง! ไม่ต้องพูดแรงขนาดนั้นก็ได้น่า!" เฟิงผิงหลั่นรีบปราม พยายามช่วยไกล่เกลี่ย

หลิวอี้เฉินถลึงตาจ้องฉงหลง ก่อนเลื่อนสายตามาทางเฟิงผิงหลั่น แล้วเอ่ยเตือนเสียงเข้ม "คุณแลปีศาจได้พันธะของตัวเองด้วย"

"ครับๆ..."

"แล้วส่วนการแสดงล่ะ ในห้องมีชมรมศึกษาศาสตร์การละครกับมายากลทั้งหลายคนนี่ เข้าชมรมไปสามเดือนกว่า มีไอเดียอะไรดีๆ บ้างไหม"

"คือว่า" ชูลี่หว่านยกมืออย่างช้าๆ "ประธานชมรมละครบอกว่านักเรียนใหม่ยังไม่เข้าใจการทำงานของชมรม เลยให้เรา 'ฝึกฝนขั้นพื้นฐาน' อย่างเดียว..."

หลิวอี้เฉินฟังเท่านั้นที่รู้ว่าไอรินกุมอำนาจทั้งหมดไว้คนเดียว สมาชิก

ใหม่ได้ทำแต่งงานจิปาละไร้สาระ

"นั่งแรคนั้น..." หลัวอี้เงินพึมพำเบาๆ ในคอ ก่อนจะหันไปดูลึงคาจ้องเรเนียร์

"ชมรมมายากลก็เหมือนกัน" อิวานเอ่ยขึ้น "ส่วนใหญ่สมาชิกใหม่ได้เคยเรียนรู้การสาธิต ประธานชมรมก็ไม่ค่อยมาสนใจ ช่วงสองสัปดาห์ที่เราอยู่ชมรมนั้น มายากลอย่างเดียวที่ชำนาญคือทำตัวเองให้ล่องหนเวลาอยู่ในชมรม"

"รุ่นพี่ชมรมละครเล่นแต่ละครรักน้ำเน่าชวนขนลุก..."

"ชมรมมายากลให้สมาชิกใหม่เรียนแต่กลห่วยๆ..."

พอซูลีหัวานกับอิวานเปิดทาง นักเรียนคนอื่นๆ ก็เริ่มบ่นจิ้งจอก หลัวอี้เงินกุมหน้าผาก ก่อนหยิบกฎการจัดกิจกรรมมาอ่าน "เนื้อหาการแสดงไม่ต้องเป็นละครก็ได้ จะแสดงดนตรีหรือร้องเพลงก็ไม่มีปัญหา แต่ต้องแสดงอย่างน้อยสิบนาที"

"งั้นก็ร้องเพลงสิ เล่นละครยุ่งยากจะตาย" มอร์ริสเอ่ย

"ไม่ั้นเอาจี้สิ" อิวานเสนอ "พวกเราเล่นละครจากใบเปิดตอน 'อาหารค่ำมื้อสุดท้าย' ให้ทุกคนขึ้นเวทีไปกินดื่มกันให้พุงกางแล้วลงมาแบบนี้ดีไหม"

หลัวอี้เงินถอนใจ "ฉันถือโอกาสนี้บอกไว้ก่อนแล้วกัน ส่วนการแสดงจะมีการลงคะแนนโหวตด้วย กลุ่มที่คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์จะถูกลงโทษ"

เสียงโศกครวญจากเหล่านักเรียนก้องไปทั่วห้อง

หลัวอี้เงินมองนาฬิกา ก่อนถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย

"ฉันว่าวันนี้คงไม่ได้อะไรมากกว่านี้แล้วละ ตอนนี้ทุกคนตัดสินใจให้ได้ก่อนว่าจะอยู่กลุ่มไหน พรุ่งนี้จะแบ่งกลุ่มแล้วให้สองกลุ่มเริ่มงานพร้อมกันเลย" เธอเตะกลองไม้ของที่วางอยู่มุมห้องเบาๆ "ถ้ามีความเห็นหรือไอเดียอะไรก็เขียนใส่กระดาษหย่อนไว้ในกล่องนี้ แค่นี้ละ"

พอหมดคาบ เหล่านักเรียนทยอยกันเดินไปยังห้องเรียนอีกห้อง เฟิงผิงหลั่นยังมีคำถามมากมายเกี่ยวกับงานโรงเรียน จึงเดินพลางถามข้อมูลต่างๆ จากครูลิ่วหวานไปด้วย

"การทดสอบความสามารถในงานโรงเรียนเป็นยังไงเหรอ"

"ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนในโรงเรียนงามี่ด มักเป็นการทดสอบในสถานการณ์จริง ให้ใช้ทั้งมันตร์อัญเชิญ มันตร์อาคม และทักษะการต่อสู้ผสมผสานกัน รูปแบบไม่ต่างกันเท่าไร"

"แล้วคนชนะจะได้อะไร"

"เงินรางวัล คะแนนในวิชาเรียน แล้วก็ไอ้ของรางวัลกับถ้วยรางวัลพิเศษจากสมาคมด้วย" หลิวอี้เฉินแทรกบทสนทนาของทั้งสอง พร้อมกันนั้นก็ยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งมาตรงหน้าเฟิงผิงหลั่น "เซ็นซะ"

"นี่อะไร"

"ใบสมัครร่วมทีมแข่งทดสอบความสามารถ"

เฟิงผิงหลั่นกวาดตาอ่านกฎการเข้าร่วมอย่างรวดเร็ว "แต่ทีมหนึ่งมีสมาชิกได้แค่หกคนนี่"

"แต่ละทีมมีผู้อัญเชิญได้หกคน ไม่จำกัดจำนวนปีศาจได้พันอะ เพราะงั้นจำนวนสมาชิกของชมรมศึกษาชมรมก็ครบตามเกณฑ์พอดี" มุมปากหลิวอี้เฉินยกขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมเหมือนผู้หมายมั่นจะคว่ำชัย "ปีที่แล้วตัวแทนโรงเรียนมีแค่รุ่นพี่ ในที่สุดก็มีโอกาสได้ลูกคนพวกนั้นบ้าง"

"เธอหมายความว่า ระหว่างการแข่งขัน เราอัดพวกที่เราเกลียดชังหน้าได้โดยไม่ต้องกลัวผิดกฎใช่ไหม" มอร์ริสเอ่ย "ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นปีศาจหรือผู้อัญเชิญก็ตาม"

"ใช่แล้ว" หลิวอี้เฉินพยักหน้ารับ "ถูกแฉงเลยละ"

ฉงหลงกับมอร์ริสหันไปมองให้ถึงเป็นตาเดียวอย่างรู้กัน มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม ท่าทางรอแทบไม่ไหว

"มองหาสวรรค์อะไรไม่ทราบ!" ให้ถึงตะคอกอีกรอบ

"เอ่อ แต่พวกนายคงรู้ใช่ไหมว่าห้ามทำร้ายคนในทีมตัวเอง" เฟิง-
ผิงหลั่นเตือน

"โอ้เอ๊ย..." นางหลงกับมอร์ริสโอดครวญเป็นเสียงเดียว ไหล่ตกด้วย
ความผิดหวัง

ทันใดนั้นนกกระดาศตัวหนึ่งก็บินมาตรงหน้าทุกคน และวนเป็น
วงกลมอยู่ตรงหน้าเฟิงผิงหลั่น

"นี่อะไร" เฟิงผิงหลั่นแบมือ นกกระดาศร่อนลงกลางฝ่ามือเขา
แล้วกลายเป็นนกกระดาศแผ่นหนึ่ง

เลิกเรียนแล้วมาที่ออฟฟิศอาจารย์ประจำชั้น

อินซูซวง

**หลังเลิกเรียน เฟิงผิงหลั่นกับเหล่าปีศาจไปที่ห้องทำงานของ
อินซูซวง**

"ห้ามเข้าร่วมการแข่งขันในงานโรงเรียน" ทันทีที่เปิดประตู อิน-
ซูซวงก็เอ่ยโดยไม่อ้อมค้อม

"ทำไมล่ะครับ"

"การเปลี่ยนแปลงกฎครั้งนี้เป็นความคิดของท่านประธาน ท่าน
ตั้งใจเสนอกฎให้ทุกคนสมัครร่วมแข่งได้ตามความสมัครใจ เพื่อช่วย
อำพรางตัวและปกป้องพวกเธอ"

"หมายความว่ายังไง"

"งานเบญจภาคีเป็นกิจกรรมที่ใหญ่และสำคัญมากกิจกรรมหนึ่ง
ของสมาคม ถ้าให้แต่ละโรงเรียนเลือกตัวแทนเข้าประลอง มีหรือพวกเธอ
จะรอด" ผู้อัญเชิญที่มีปีศาจได้พันอะถึงหกคน จะอย่างไรก็ต้องได้รับเลือก
เฟิงผิงหลั่นเข้าใจกระจ่างทันที

ที่แท้ตอนอาจารย์มองมาทางเขา ไม่ใช่เพราะต้องการบอกว่านี่คือ โอกาสแสดงความสามารถ แต่กำลังบอกเป็นนัยว่ากฎการแข่งเปลี่ยนแปลง เพราะพวกเขา

"เมื่อไม่มีการเสนอชื่อตัวแทน ทุกคนจะแย่งกันสมัคร และพวกเขา จะไม่กลายเป็นจุดสนใจ"

"แต่พวกเราลงชื่อไปแล้วนะครับ"

อินซู่ซวงขมวดคิ้ว ก่อนถอนใจเบาๆ "นี่เป็นการแข่งขันในภูมิภาค แปซิฟิกเหนือ ถ้าพวกเขาชนะ ก็จะกลายเป็นตัวแทนของภูมิภาค และต้อง ร่วมแข่งขันกับผู้ชนะจากภูมิภาคอื่น รอบชิงชนะเลิศจะจัดในสำนักงาน ใหญ่ของสมาคม และตัวแทนภูมิภาคต้องรายงานประวัติของตัวเองให้ สมาคมทราบอย่างละเอียด ถึงตอนนั้นท่านประธานก็แทรกแซงอะไรไม่ได้ แล้ว"

"เพราะฉะนั้นพวกเราแกล้งแพ้ราบคาบตั้งแต่รอบแรกเลยดีไหมครับ"

"ไม่ได้ เพื่อป้องกันไม่ให้มีพวกฉวยโอกาสหรือเข้าแข่งแทนกัน จึง มีการประเมินและบันทึกผลการประลองของผู้เข้าแข่งทุกคนอย่างละเอียด ถ้าคะแนนของพวกเขาแย่มาก ก็อาจกลายเป็นจุดสนใจได้เหมือนกัน" อินซู่ซวงเอ่ยอย่างเหนื่อยหน่าย "พวกเขาห้ามทำคะแนนคิเกินไปหรือแ่ เกินไป พยายามรักษาคะแนนให้อยู่ในระดับกลางๆ ถ้าฝีมือพวกเขาอยู่ใน ระดับพอใช้ได้ ต่อให้คนนอกโรงเรียนรู้ว่าเขามีปีศาจใต้พินอะหกตัว ก็ไม่ถูกจับตามองเท่าไรอยู่ดี"

"แบบนี้ไม่อยากไปหน่อยเหรอ!" ฉงหลงบ่น

"งั้นก็หาทางถอนตัว" อินซู่ซวงจิบชาสมุนไพร "แล้วตอนนี้พวกเขา ก็มีเรื่องอื่นต้องจัดการด้วยนี่ จริงไหม"

ทุกคนนึกได้ทันที คคิสุภาพบุรุษจอมใจยังไม่คลี่คลาย

เหมือนหลังคารั่วแล้วเจอพายุฟ้าคะนองต่อเนื่อง

ก่อนออกจากห้องของอาจารย์ จู่ๆ ไปเหลียวก็พุดขึ้นว่า "ที่จับสลาก

ได้สีม่วงก็เป็นส่วนหนึ่งของแผนการชั่วร้ายใช่ไหม"

"ไม่ใช่ นั่นเป็นเรื่องบังเอิญ" พอนึกถึงเรื่องนี้ หัวคิ้วของอินชู่ซวงก็ขุ่นแสบจะชนกัน

"จั้นเหอ" ไปเหลียวยิ้มบาง "นึกว่าเป็นเพราะความปรารถนาดีของท่านประธานอีก หึๆ"

อินชู่ซวงรู้ว่าไปเหลียวต้องการสื่ออะไร แต่เขาไม่ได้ตอบ แต่เอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า "ทุกสิ่งที่ท่านประธานคิดและคาดการณ์ ไม่ใช่สิ่งที่พวกเธอจะเข้าใจได้หรอก" เขาเหลือบมองไปเหลียวแวบหนึ่ง "ถ้าไม่พอใจ ก็หาทางหลุดจากหนองโคลนนี้ไปให้ได้แล้วกัน"

หลังจากออกจากห้องอาจารย์ ฉงหลงก็โพล่งอย่างหมดความอดทน "น่ารำคาญจริง ทำไมพวกมนุษย์ถึงชอบคิดหาวิธีบ้าๆ บอๆ มาทรมานคนอื่น"

"ดูท่าต้องล้มเลิกภารกิจแล้วละ" แต่การประลองในงานโรงเรียนก็ยุ่งยากพออยู่แล้ว ไหนจะเรื่องจับคู่และซ้อมการแสดง ถ้าต้องหาเวลาไปสืบเรื่องสุภาพบุรุษจอมโจรอีก คงยากเกินความสามารถ

สุภาพบุรุษจอมโจรออกปฏิบัติการเฉพาะวันพระจันทร์เต็มดวง ทั่วดวงจันทร์จะเต็มดวงรอบต่อไปก็อีกหนึ่งเดือนเต็ม แต่วันสิ้นสุดภารกิจของพวกเขาคือวันคริสต์มาสอีฟ วันเดียวกับงานโรงเรียนพอดี

"ไม่ได้" ตงย่าแย้งทันที "สละภารกิจไม่ได้"

ไปเหลียวหันไปมองตงย่า "นายกลายเป็นคนหัวรั้นขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร"

ตงย่าหลบสายตาของอีกฝ่าย "ฉันแค่คิดว่า ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลายอมแพ้..."

"อ้อ จั้นเหอ" ไปเหลียวยิ้มพรางพยับหน้า "สมเหตุสมผลดีจังนะ หึๆ" เขาสะบัดมือพรางเอ่ยร่ายอาคมเบาๆ แปลงร่างเป็นหมอกสีทองแล้วหายวับไป

เฟิงผิงหลันมองประกายสีทองจางตรงที่ไปเหลียวยืนอยู่เมื่อครู่
ก่อนหันไปมองกงย่า เขาู้สึกว่าไปเหลียวกับกงย่าเหมือนมีเรื่องบางอย่าง
แปลกๆ แต่เขาเองก็บอกไม่ถูกว่าแปลกตรงไหน

จะอย่างไรเขาก็ไม่มีสิทธิ์แทรกแซง และช่วยอะไรไม่ได้

เขายื่นมือไปคบบ่าของกงย่าอย่างอ่อนโยน

กงย่าหันมามองแล้วยิ้มบางๆ ให้เฟิงผิงหลัน "กลับบ้านกันเถอะ"
จากนั้นเขาก็เดินไปกับเฟิงผิงหลันจนถึงป้ายรถเมล์ พอเห็นเฟิงผิงหลันขึ้น
รถเมล์เที่ยวสุดท้ายไปแล้ว จึงรำยมนตร์วายุเพื่อกลับบ้าน

เวลาตึกสัค ฅ คฤหาสน์เหนือเนินเขา หน้าต่างสองบานบน
ชั้นสามกับชั้นหนึ่งยังเปิดไฟสว่าง

เฟิงผิงหลันนั่งอยู่ที่โต๊ะหนังสือ พลิกอ่านแฟ้มคดีของสุภาพบุรุษ
จอมโจร อ่านอยู่นานแต่ไม่ได้เจื่อนง่าเพิ่มเลย

คราวที่แล้วพวกเขาคักอ่านจดหมายของจอมโจรสำเร็จ เพราะ
เซ็นหยางให้ข้อมูลเมืองที่อีกฝ่ายอาจก่อคดี ทุกคนจึงไปชุมนุมที่ไปรษณีย์
กลางของพื้นที่นั้นล่วงหน้า กักจดหมายเก็บไว้ หลอกเหยื่อตัวจริงไปที่อื่น
และคัดกรอจอมโจรอยู่ในบ้านก่อนที่อีกฝ่ายจะลงมือ

เมื่อมีประสบการณ์ครั้งหนึ่งแล้ว จอมโจรต้องระมัดระวังกว่าเก่า
จะใช้วิธีเดิมเพื่อล่อจับอีกฝ่ายคงไม่ได้ผล

เขาอ่านแฟ้มคดี ข้อมูลประกอบด้วยรูปถ่ายและข้อมูลพื้นฐานของ
เหยื่อ รวมถึงผลการสืบสวนของผู้ที่เคยรับภารกิจนี้

หญิงสาวในรูปถ่ายอายุสิบแปดถึงยี่สิบเจ็ด ล้วนเป็นสาวโสด
หน้าตาสวย ทั้งยังอาศัยอยู่คนเดียว ญาติและเพื่อนฝูงต่างบอกว่าพวกเธอ
"บริสุทธิ์และจิตใจดี" บางคนอาศัยในอพาร์ทเมนต์ใหญ่ บางคนอาศัยใน
ห้องชุด บางคนอาศัยในห้องแถว สถานที่ก่อคดีกระจัดกระจายไปทั่ว
ทุกแห่ง แต่ส่วนใหญ่อยู่ทางตอนเหนือ

เขาพลิกอีกหน้า คดีหนึ่งเกิดในเดือนสิงหาคม ส่วนอีกคดีเป็นเดือนกรกฎาคม

เฟิงผิงหลันเกาหัวแกรกๆ ก่อคดีในช่วงที่อากาศร้อนที่สุดของปี มีความมึนเมาอะลือเลือน...

ในเมื่อเป็นผู้อัญเชิญ ถ้าเขาชอบหญิงสาวพวกนี้จริงๆ ก็มีตั้งหลายวิธีที่จะทำให้พวกเธอยอมทำตามที่เขาต้องการ ไม่ว่าจะเป็นการร้ายอาคม ไนมน้าวใจหรือใช้วิธีขู่บังคับ

แต่เขากลับส่งโปสการ์ดค ลอบเข้าไปในห้อง เก็บรอยประทับริมฝีปากของเธอ แล้วจากไปอย่างเงียบๆ ทำแบบนี้ต้องการอะไรกันแน่ หรือจะเป็นแค่คนโรคจิตที่ละเมอเพ้อพกไปเอง แต่ถ้าเป็นแบบนั้นจะฆ่าคนทำไม สุภาพบุรุษจอมโจรบอกว่าเขาไม่ได้เป็นฆาตกร แล้วทำไมยังก่อคดีทั้งที่ตัวเองตกเป็นผู้ต้องสงสัย ไม่กลัวถูกคนจากสมาคมจับตัวหรือ

อา...ช่างเถอะ ใครจะไปเข้าใจจิตใจของพวกโรคจิตจริงไหม

เขาพลิกอ่านหน้าถัดไป คนที่เคยรับภารกิจก่อนหน้านี้ส่วนใหญ่จะรอให้เหยื่อได้รับจดหมายก่อน ค่อยเริ่มสืบ พอผู้อัญเชิญวางกับดักและค่ายอาคมอย่างแน่นหนาไว้ในที่เกิดเหตุแล้ว สุภาพบุรุษจอมโจรกลับไม่ปรากฏตัว หรือถ้ามาปรากฏตัว ก็จะมองเกมของอีกฝ่ายออกอย่างทะลุปรุโปร่ง พลิกสถานการณ์เป็นฝ่ายชนะไปอย่างเหนือความคาดหมาย

เขารู้ได้อย่างไรว่าคู่ต่อสู้วางกับดักไว้

เฟิงผิงหลันพลิกอ่านต่อ แล้วสายตาก็สะดุดเมื่อเห็นเนื้อหาในหมายเหตุตอนหนึ่ง

มีอยู่ครั้งหนึ่ง หลังผู้อัญเชิญจับกุมล้มเหลวในวันจันทร์เพ็ญ ก็ยังติดตามร่องรอยของอีกฝ่ายต่อ จนได้รู้ว่าจอมโจรหยุดพักที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เนื่องจากตอนนั้นยังไม่รู้สถานการณ์ เขาจึงไม่ได้ใส่ใจข้อมูลส่วนนี้นัก

ผู้อัญเชิญคนนั้นติดตามจอมโจรด้วยวิธีไหน

เฟิงผิงหลันลุกขึ้นยืน รู้สึกหน้ามืดเล็กน้อย จึงก้มหน้ามองนาฬิกา
ข้อมือ เทียงคิ่นแล้ว เขาหาวหอค รู้สึกเหนื่อยล้าเหลือเกิน แต่ยังฝืน
ตัวเองและพยายามรวบรวมสมาธิ

สถานการณ์บีบคั้นมาก เงื่อนงำไม่ว่าเล็กน้อยแค่ไหนก็ต้องรีบ
ค้นคว้า

เขาเปิดประตูห้อง ตอนเดินผ่านห้องของเคเวตซัล เขาชะงักฝีเท้า
ครู่หนึ่ง

...ในห้องไม่มีคน

เขาเปิดประตู ห้องว่างเปล่าจริงดังคาด

ไม่รู้เพราะเหตุใด ช่วงนี้เขาสัมผัสได้อย่างแม่นยำว่าเคเวตซัลอยู่
ใกล้ๆ หรือไม่ แต่เขาไม่ได้บอกใคร จะอย่างไรเรื่องแบบนี้ก็ไม่ควรพูด
อยู่แล้ว ผลดูๆ พูดไปเคเวตซัลอาจจะยิ่งหวาดระแวง พยายามสืบหา
ต้นตอและทำลายทิ้ง ถึงตอนนั้นเขาคงไม่มีวันได้สัมผัสสายใยอันบางเบา
ระหว่างเขากับเคเวตซัลอีก

เขาปิดประตูและเดินลงชั้นล่าง หุคยีนอยู่หน้าห้องของกงย่า เคาะ
ประตูเบาๆ เขารู้ว่ากงย่านอนดึกมาก กงย่ามักขลุกอยู่ในห้องของตัวเอง
คูซ่องโฮมชอบปีนไปพลาจ ขัดเครื่องเงินที่เป็นของสะสมสุครักไปพลาจจน
ดึกคืน

ไม่มีเสียงตอบ เขาแนบหูกับบานประตู ในห้องเงียบกริบ

หลับแล้วหรือ ตอนแรกเขาคิดตั้งใจจะขอให้กงย่าพาไปโรงฉาปนกิจ
เพื่อถามเงื่อนงำเพิ่ม

เสียงฝีเท้าดังมาจากชั้นล่าง เขาเดินลงไป เจอฉงหลงที่กำลังถือ
ขวดนมสดเดินขึ้นบันไดเข้าพอดี้

"ยังไม่นอนอีกเหรอ" ฉงหลงเลิกคิ้ว "นายแอบดูวิดีโอสาธิตการ
สืบพันธุ์ของมนุษย์อีกแล้วเหรอ"

"เปล่าซะหน่อย! เคียวนะ! ทำไมนายพูดว่า 'อีกแล้ว' ละ"

ฉงหลงคิ่มนมอีกหนึ่งก่อนตอบ "ครั้งที่แล้วฉันเห็นนายแอบคูชีตีที่ไซเมอร์ฟเข้ามา"

"ฉันไม่ได้ตั้งใจเสียหน่อย! เขาใส่ชีตีผิดกล่อง ฉันนึกว่าเป็นเรื่องแรงทะลุนรกที่ฉันเข้ามา!"

"นายคุณจนไปถึงรู้ตัวเหอว่าผิดแผ่น"

"อืม ฉันนึกว่าเป็นฉากเปิดเรื่องแบบโด่งดังนั่นะ เพราะบางฉากก็อยู่บนรถนี่...ฮ่าๆ" เฟิงผิงหลันหัวเราะอย่างกระอักกระอ่วนก่อนเปลี่ยนหัวข้ออย่างรวดเร็ว "นายยุ่งอยู่ไหม"

"ฉันเสร็จธุระแล้ว" ฉงหลงคิ่มนมจนหมดเกลี้ยง ใบหน้าฉายแววพึงพอใจเหมือนปฏิบัติการกิจสำคัญเสร็จสิ้น "ฉันเพิ่งไปเก็บเกี่ยวผลผลิตจากพืชและปศุสัตว์ในฟาร์ม สร้างยังฉางใหม่ แล้วก็ขโมยเพชรหายากจากอ่างปลาคนอื่นมาด้วย"

"อ้อ! คงเหนื่อยแย่เลย" เฟิงผิงหลันยิ้ม เออออห่อหมกไปกับอีกฝ่าย "นายช่วยอะไรฉันหน่อยสิ"

"นายคิดจะทำอะไร" ฉงหลงถอยกรูด ใบหน้าฉายแววหวาคะแวง "ฉันไม่ควิตีโอมนุษย์ผสมพันธุ์ไร้สาระแบบนั้นกับนายหรอคะ"

"ซูว์! ซูว์! ไม่ใช่อย่างนั้น! อย่าพูดแบบนี้สิ!" เฟิงผิงหลันรีบพูดแทรก "ลืมเสียว่านายเห็นอะไร นั่นเป็นแค่อุบัติเหตุน่า ฉันอยากให้นายพาฉันไปยานุสหน่อย"

"ตอนนี้เลยเหอ"

"ใช่ ฉันเจอเงื่อนงำอย่างหนึ่ง เลยอยากไปถามเซ็นหยางว่าเขามีข้อมูลไหม" เขาไม่รู้จักจะคิดต่อเซ็นหยางอย่างไร จึงจำเป็นต้องไปถามด้วยตัวเอง

"ก็ได้" ฉงหลงกลอกตา "แต่ต้องมีของแลกเปลี่ยน เฟอ์นเจอร์คอลเล็กชันฮาโลวินในเพคโซไซตีของนาย"

เฟิงผิงหลันยิ้มบาง "ได้สิ" ทำไมพวกปีศาจถึงน่ารักขนาดนี้นะ

ยิ่งใช้เวลาด้วยกันนานเท่าไร เขายังพบว่าเหล่าปีศาจไม่ต่างจาก

มนุษย์เลย ทั้งบางครั้งยังน่าคบหายิ่งกว่ามนุษย์เสียอีก

โดยเฉพาะเหล่าปีศาจที่ผูกพันสัญญากับเขา

เขาไม่แน่ใจว่าตอนแยกจากกัน เขาจะทำใจยอมรับอย่างสงบอย่าง
ที่ตัวเองคิดไว้ได้หรือไม่ แม้ว่าเขาเตรียมใจมาตลอดว่าวันหนึ่งต้องจากกัน
แต่ต่อให้มีเวลาเตรียมใจชั่วชีวิตก็อาจไม่พอ

ฉงหลงเป็นปีศาจอาคุน้ำ เขาไม่เดินทางด้วยสายลมเหมือนตงย่า
แต่มีวิถีเคลื่อนไหวเฉพาะของตัวเอง เพียงแต่เฟิงผิงหลันไม่เคยเห็นฉงหลง
เคลื่อนไหวในระยะทางไกลมาก่อน

"ต้องไปทางแม่น้ำหรือเปล่า แต่ดูเหมือนรอบโรงฉาปนกิจจะไม่มี
แม่น้ำนะ..."

"ใช้สะพานน้ำไ้ รอบที่แล้วตอนจัดการภูตสาวฉันก็เคยพานาย
ไปแล้วนี่"

เฟิงผิงหลันย้อนนึกถึงตอนเปิดเรียนใหม่ๆ ที่เขากับฉงหลงแอบ
เข้าไปในหอหญิงด้วยกัน

เขาจำสะพานน้ำได้ แต่ถ้าสร้างสะพานน้ำจากตรงนี้ยาวไปถึงโรง
ฉาปนกิจแล้วเดินข้ามไป น่าจะเสียเวลาไม่น้อย

"เอ่อ พวกเรามีเวลาไม่มากนักะ พรุ่งนี้ต้องไปโรงเรียนด้วย"

"รู้่น่า ถึงบอกให้ใช้สะพานน้ำไ้!" ใบหน้าฉงหลงฉายแววหงุดหงิด
เขาเดินออกไปด้านนอก เฟิงผิงหลันเดินตามไปข้างหลัง

ฉงหลงไม่เดินไปทางประตูใหญ่ แต่หยุดเฝ้ายืนอยู่หน้าแปลง
ดอกไม้ หยิบสายยางสีเหลืองสำหรับรดน้ำดอกไม้ขึ้นมา บิดเปิดก๊อก
น้ำเย็นฉ่ำไหลเป็นทาง เขาหันไปอีกทางแล้วมองออกไป เหมือนกำลัง
ตรวจสอบอะไรบางอย่าง ก่อนจะหันกลับมามองจุดที่เฟิงผิงหลันยืนอยู่

"ถอยไป"

เฟิงผิงหลันทำตามอย่างว่าง่าย จากนั้นฉงหลงก็กลับตา เพียงเสี้ยว
วินาที ลายเกล็ดมังกรสีเขียวครามก็ส่องสว่าง จากข้างลำคอเหยียดยาว

ไปถึงมือทั้งสองข้าง

สายน้ำจากสายยางที่ไหลอย่างอ่อนแรงในตอนแรกพุ่งกระฉูดในพริบตา กลายเป็นกระแสน้ำเร็ววี่ที่เรืองแสงสีฟ้าอ่อน พุ่งสูงไปบนท้องฟ้าราวกับฝนดาวตก ลำแสงสีฟ้าใสแฉ่งแฉ่มเหนือท้องฟ้ายามราตรี

เฟิงผิงหลันเบิกตากว้าง ปากอ้าค้าง แม้รู้แก่ใจว่ามนตร์ปีศาจและอาคมมีอยู่จริง แต่ทุกครั้งที่เห็นก็ยังตื่นตาตื่นใจอย่างที่สุด

"แปะๆๆ!" มือทั้งสองปรบรัวโดยอัตโนมัติ "เก่งจังเลย!"

"เรื่องเล็กแค่นี้ตกใจไปได้" ฉงหลงเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ มือข้างหนึ่งยื่นมาตรงหน้าเฟิงผิงหลันแล้วกวักเรียก

"เอามา"

"อ้อ" เฟิงผิงหลันรีบควักถุงร้อนจากกระเป๋า วางไว้บนฝ่ามือของอีกฝ่าย

ฉงหลงขมวดคิ้ว "ทำอะไรของนาย"

"ฉันนึกว่านายหนาวเสียอีก" เฟิงผิงหลันมองมือที่มีหยดน้ำเกาะของฉงหลง ก่อนจะยื่นแขนเสื้อไปเช็ดให้โดยไม่ถามเจ้าตัวสัಕ್ಕ้า

"พอที!"

ฉงหลงโยนถุงร้อนกลับไปให้เฟิงผิงหลัน "ฉันให้นายส่งมือให้ฉันมนุษย์ข้ามสะพานน้ำด้วยตัวเองไม่ได้"

"อ้อ โอเค" เฟิงผิงหลันยื่นมือออกไป ก่อนหัวเราะกึกก้องอย่างมีจริต "เหมือนขอแต่งงานเลย! ฉันต้องหลับตาด้วยไหม ถ้าลืมตามาจะเห็นแหวนเพชรสวมอยู่บนนิ้วด้วยหรือเปล่า"

"ฉันไม่สนใจจะร่วมสัมพันธ์และสร้างลูกหลานกับนายอย่างถูกต้องตามกฎหมายหรอกนะ" ฉงหลงยื่นมือไปลากมือของอีกฝ่ายด้วยสีหน้ารำคาญ ก่อนจะพึมพำมนตร์อาคมอย่างแผ่วเบา "ไปได้แล้ว"

เขาเหยียบเหนือสายน้ำ กระแสน้ำได้เท้าพุ่งอย่างรวดเร็ว พาฉงหลงกับเฟิงผิงหลันมุ่งสู่ปลายทาง เฟิงผิงหลันมองทิวทัศน์ของถนนยาม

คำกั้นได้ฝ่าเท้าที่เลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกแตกต่างจากการ ล่องลอยบนอากาศกับตงย่า และกระโจนขึ้นไปตามถนนกับมอร์ริส

"ราวยี่สิบนาทีน่าจะถึง" ฉงหลงทอดสายตามองไปไกล "ถ้าไปเขต ที่มีน้ำจะเร็วกว่านี้"

"อ้อ!" เฟิงผิงหันมองทิวทัศน์ใต้เท้า ก่อนจะเงยหน้ามองท้องฟ้า จันทรเสี้ยวแขวนอยู่กลางนภา แสงจันทร์ช่วงสว่างใสกระจ่างตา อยู่ใกล้ ราวกับเอื้อมมือถึง

ฉงหลงรู้สึกว้าวุ่นๆ สันเล็กน้อย จึงเลิกคิ้วพลงหัวเราะเบาๆ "นายก็กลัวเป็นกับเขาด้วย"

"ไม่หรอก" เฟิงผิงหันยิ้มพลงพยักหน้า "ฉงหลงอยู่ที่นี่คน ไม่มีอะไรต้องกลัว"

"ถ้าไม่กลัวทำไมตัวสั่นแบบนั้น" เหอะ ยังทำปากแข็งอีก

"ฉันรู้สึกหนาวนิดหน่อยนะ..." เฟิงผิงหันยิ้มน้อยๆ อย่างประหม่า "แค่เคี้ยวคงชินแหละ! ฮ่าๆๆ"

ฉงหลงอิงไปครู่หนึ่ง ตอนนี้เองจึงสังเกตว่า เวลาเฟิงผิงหันพุดจะมีไอสีขาวลอยออกมา ทั้งเสื้อของอีกฝ่ายก็โดนน้ำเสียเปียกปอนไปกว่า ครึ่งตอนที่เขาสรางสะพานน้ำเมื่อครู่

มือที่ฝ่ามือเขากุมอยู่เย็นราวกับน้ำแข็ง เขาชินกับความเย็นเยือกของน้ำ ช่วงขณะนั้นจึงลืมไป ว่ามือที่เขากุมอยู่คือมนุษย์ร่างอุ่น

เขาลืมไป มนุษย์ข้างอ่อนแอเหลือเกิน แต่คนที่อ่อนแออย่างนี้ กลับคอยแต่จะเป็นห่วงคนอื่น

ฉงหลงขมวดคิ้ว เขาไม่รู้ว่าควรทำอะไร ถ้าเป็นมอร์ริสคงเสกเปลวไฟ ถ้าเป็นตงย่าคงเสกลมร้อน ถ้าเป็นไซเมิร์ฟก็คงเรียกภูตบิใช้ที่มีปีกขนนกหนาและอบอุ่น ช่วยกำบังลมหนาวให้เฟิงผิงหันได้

เขาทำได้เพียงเคลื่อนที่ให้ช้าลง ลมกลางคืนจะได้ไม่พัดกระโชกจนหนาวปวดกระดูก

ฉงหลงมองมือที่เย็นเหมือนน้ำแข็งในฝ่ามือของตน หยุดคึกคึกหนึ่ง
ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "เฮ้ย!"

"หืม?"

"ถูกร้อนไปไหนแล้ว"

"อยู่ในกระเป๋าสีอะ" เฟิงผิงหลั่นชักมือที่ล้วงอยู่ในกระเป๋าสีออกมา แล้วชี้ไปทางกระเป๋าสีอีกฝั่ง "นายจะเอาไหม ฉันมีสองอันนะ"

"ไม่ต้อง" ฉงหลงส่งเสียงทีในลำคอ ก่อนจะดึงมืออีกข้างของอีกฝ่ายมากุมไว้ แล้วชักมือทั้งสองลงในกระเป๋าสีของเฟิงผิงหลั่น

เฟิงผิงหลั่นกะพริบตาปริบๆ มองฉงหลงอย่างประหลาดใจเล็กน้อย แต่อีกฝ่ายเบือนหน้าไปทางอื่น

ผ่านไปไม่นาน ไฟถนนด้านล่างบางศาลงทุกที่ พวกเขาผ่านเขตเมืองและเข้าสู่ย่านชานเมือง จนสุดท้ายมาถึงที่รกร้างว่างเปล่าไร้ผู้คน

ท่ามกลางความมืด ตะเกียงดวงหนึ่งส่องสว่าง แสงไฟจากโรง
ฉาปนกิจยานุสนั่นเอง

พอถึงจุดหมาย ฉงหลงสะบัดมือเบาๆ ครั้งเดียว สะพานน้ำกลาง
อากาศก็กลายเป็นหยดน้ำเล็กจิ๋วจำนวนนับไม่ถ้วน และร่วงลงสู่พื้น

ทันทีที่เท้าเหยียบเข้าสู่ห้องใต้ดิน เสียงดนตรีประกอบเกมดังแสบ
หูก็แว่วออกมา เซินหยางกำลังยืนเขย่งเท้า มือถือจอยสติคสำหรับเล่นเกม
จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างใจจดใจจ่อ บนพื้นข้างตัวคือกล่องกระดาษ
สำหรับเก็บเครื่องเกมที่กองพะเนินสูง ดูท่าคงเป็นของใหม่เพิ่งแกะกล่อง

พอเห็นผู้มาเยือน เซินหยางก็ยิ้มพลางโบกมือทักทาย "โย่ว สวีส์ตี"
เขามองเฟิงผิงหลั่นกับฉงหลงอย่างพินิจรู้หนึ่ง "หนูน้อยมาสละภารกิจ
หรือจ๊ะ"

"ไม่ใช่ครับ ในแฟ้มภารกิจมีข้อมูลส่วนหนึ่งไม่ค่อยชัดเจน เลย
อยากมาถามคุณหน่อย"

"ขยันจังเลยนะ" เซินหยางกดปุ่มบนจอยอย่างรวดเร็ว "วันนี้มากัน

แค่สองคนเหวอ"

"ใช่ครับ"

"ฉันก็ว่าฉัน" เซ็นหยางยิ้มบาง "แมวไม่อยู่ หนูรำใจสินะ"

ฉงหลงเลิกหัว "ไม่พอใจอะไรไร"

"แหม จะไม่พอใจได้อย่างไร ฉันคือใจมาก ๆ มาก ๆ ที่เห็นเธอสองคน มาที่นี่" เซ็นหยางวางจอยสติกลงมือ สันเท้าลดลงแนบกับพื้น ลำตัวท่อนบนหมอบอยู่เหนือเคาน์เตอร์ที่เต็มไปด้วยของระเกะระกะ "ว่ามาสิ มีปัญหาอะไร"

เฟิงผิงหันหยิบมือถือจากกระเป๋าเสื้อ กดเปิดรูปถ่ายของรายงาน หน้าหนึ่งในแฟ้มภารกิจ แล้วยื่นให้เซ็นหยาง "ในนี้บอกว่าผู้บัญชาการ รอยคามสุภาพบุรุษจอมใจ เขาใช้วิธีไหนสะกดรอยเธอครับ"

เซ็นหยางเหลือบมองหน้าจอมือถือแวบหนึ่ง มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มกว้าง

"เธอนี่ฉลาดจริงเชียว ตั้งข้อสังเกตได้ละเอียดลออขนาดนี้" เล็บทาสีม่วงบนนิ้วเรียวยาวเคาะบนหน้าจอมือถือเบาๆ "ช่างโคตรเค้น ช่างเยี่ยมยอด ฉันพอใจมาก"

"ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ" เฟิงผิงหันเกาหัวแกรกๆ อย่างประหม่า

"ถ้ามีข้อมูลก็รีบพามา" ฉงหลงเร่ง

เซ็นหยางขยับนั่งตัวตรง "ฉันมีแฟ้มข้อมูลที่ละเอียดกว่านี้" เขาใช้นิ้วม้วนเกลียวผมไปมา "แต่ว่า..."

เซ็นหยางชี้ไปทางหน้าจอ "ตอนนี้ฉันยุ่งมาก ไม่มีเวลา" บนหน้าจอหญิงสาวที่มีผมยาวสีชมพูสวมชุดสาวใช้คอเจ้าลึก เธอกำลังนั่งอยู่บนโซฟาอย่างเชื่องช้า ฉากหลังดูเหมือนจะเป็นค่านักในวัง

"อ้อ! หลีรู่ยก็เล่นเกมนี้เหมือนกัน เขาบอกว่าช่วยเพิ่มค่าประสบการณ์ได้นะ"

"นี่มันอะไร" ฉงหลงขมวดหัว

"นี่คือสโมสรสำหรับสุภาพบุรุษที่มีจิตใจบริสุทธิ์เท่านั้น" เซินหยางยิ้มกว้างพลางใช้มือม้วนเกลียวผม "อยากเล่นด้วยกันไหม"

"มีให้เล่นแข่งรถไหม"

"ไม่มี" เซินหยางสลับกลับเป็นระบบคอมพิวเตอร์ แล้วคลิกเลือกคำสั่งอย่างไม่ใส่ใจนัก ก่อนจะเอ่ยว่า "แฟ้มอยู่แถว 7/12 บนชั้นสามของตู้ D12 ไปหยิบเอาเอง ฉันต้องไปแช่น้ำพุร้อนกับยัยแก่นำรำคาญนี่แล้ว"

ขณะที่เฟิงผิงหลันกับฉงหลงกำลังจะหันตัวเดินไปทางตู้เก็บเอกสารजू เซินหยางก็โผล่ออกมา

"แล้วต้องทำยังไงต่อ" เซินหยางทำกำบังป้อง "ต้องเลือกประโยคไหน นี่ๆ มาช่วยหน่อยสิ! ฉันไม่รู้ว่ายัยนี้ต้องการอะไรกันแน่..."

เฟิงผิงหลันชะงักฝีเท้า แต่ฉงหลงกลับเดินต่อไปข้างหน้าโดยไม่ยี่หระ โยนเผือกร้อนให้เฟิงผิงหลันรับผิดชอบ

"เอ่อ ฉันอ่านภาษาญี่ปุ่นไม่ออกนะ" เฟิงผิงหลันมองหน้าจอ "แต่ถ้าคุณชอบเขา ก็น่าจะพยายามเพิ่มระดับความรัก——"

"ฉันลืงเลมากเลย" เซินหยางพูดต่อ นีวยังกจอยอย่างเรื่อยเฉื่อยเหมือนเปื้อต็มประคา พलगพุดอย่างใจลอยว่า

"ฉันชอบทั้งสอง แล้วก็เกลียดทั้งสองด้วย ฉันจะเลือกคนไหนดี"

"งั้นก็...เลือกหมดเลยดีไหมอะ"

เซินหยางเงยหน้า มองเฟิงผิงหลันปราศหนึ่ง ก่อนรอยยิ้มกว้างจะระบายบนใบหน้า "เป็นความคิดที่ดี"

แต่วันที่ต่อมา เขากลับเขวี้ยงจอยสติไปไว้ด้านข้าง

"ไม่เล่นแล้วเหอครับ"

"ไม่ละ อันนี้มีคนให้มา" เซินหยางใช้มือเท้ากาง มองมาที่เฟิงผิงหลันพลางยิ้มกว้างจนคาหิ "ฉันสนใจคนในโลกความจริงที่ยืนอยู่ตรงหน้านี้มากกว่า" นิ้วที่ไว้เล็บยาวทาบทลงเหนือแขนของเฟิงผิงหลัน ก่อนจะเลื่อนอย่างช้าๆ ไปจนถึงหน้าอกที่สวมเสื้อกันหนาว

"อยากเปลี่ยนมาจีบผมแทนเธออะ ผมก็พาคุณไปบ่อน้ำพุร้อนได้เหมือนกันนะ" เฟิงผิงหลันถามด้วยรอยยิ้ม "แต่ไม่แน่ใจว่าคุณต้องแซ่ในบ่อน้ำพุร้อนหรือผู้หญิงนะ"

เซินหยางหัวเราะลั่น เขากุมฝ่ามือของเฟิงผิงหลันไว้แล้วจับให้แบออก จากนั้นวางซ้อนไว้เหนือฝ่ามือของตัวเอง

"คุณดูลายมือเป็นค้ายหรือครับ" เฟิงผิงหลันถามอย่างอยากรู้ อยากเห็น "อนาคตผมจะเป็นยังงีครับ จะสมหวังในความรักหรือเปล่า"

"ขึ้นอยู่กับว่าเธอนิยามความรักยังงี" เซินหยางมองลายเส้นบนฝ่ามือของเฟิงผิงหลันพลางพิมพ์เบาๆ

"คนที่เขียนบันทึกในแฟ้มภารกิจสะกดรอยตามจอมโจรได้ เพราะเขาใช้อาคมพิเศษอย่างหนึ่ง"

เฟิงผิงหลันปล่อยให้เซินหยางจับมือของตัวเองตามใจชอบ มือของเซินหยางอุ่นและลื่น แต่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็นจางๆ

"อาคมอะไรหรือครับ"

"ขอแค่มีเศษชิ้นส่วนจากร่างกายของเป้าหมาย ไม่ว่าอีกฝ่ายจะอยู่ที่ไหนก็สะกดรอยตามไปได้ แต่เป็นอาคมลึกลับระดับสูง ตระกูลผู้ใช้อาคมส่วนน้อยเท่านั้นที่รู้เคล็ดลับนี้" เซินหยางเงยหน้ามองเฟิงผิงหลันแวบหนึ่ง ก่อนริมฝีปากจะเผยออกเป็นรอยยิ้ม

"โชคที่ข้างตัวเธอมีคนที่ใช้อาคมนี้ได้อยู่"

เฟิงผิงหลันนึกถึงจางยู่ตันที่ ตอนที่ให้ถึงถูกจิวเซียวจับตัวไป จางยู่ใช้กระบี่เลื่อยของให้ถึงสะกดรอยจนเจอตัวเขา

"แต่ผมไม่มีเลือดหรือเส้นผมของจอมโจร"

"ขอแค่มีของที่เขาเคยแตะต้องก็พอ" เซินหยางวางมือเฟิงผิงหลันกลับไปที่เคย "แต่จะไม่ได้ตำแหน่งที่แน่นอน ได้แค่ทิศทางโดยคร่าวเท่านั้น ถ้าเธอเข้าไปใกล้คนหรือวัตถุที่จอมโจรเคยสัมผัส อาคมก็จะเกิดปฏิกิริยาตอบสนองเช่นกัน คนที่เคยรับภารกิจนี้คนก่อนก็ใช้วิธีนี้ ทำให้สะกดรอย

จนเจอร้านอาหารที่จอมโจรเคยเข้าไป"

"อ้อๆ! ขอบคุณมากครับ!" แบบนี้ต้องเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์มากแน่ "อ้อใช่ ขอเบอร์โทรศัพท์หรืออีเมลคุณได้ไหม แบบนี้จะได้ติดต่อกันง่ายขึ้น"

"เออแน่ใจเหรออ" เซ็นหยางตอบพลางยิ้ม "คอมพิวเตอรืกับโทรศัพท์ของที่นี่อยู่ภายใต้การควบคุมของสมาคมนะ"

"งั้นคุณติดต่อกับภายนอกยังงัยครับ"

เซ็นหยางยกไหล่แล้วยิ้มอย่างขมขื่น "ฉันเป็นฝ่ายติดต่อกับภายนอกก่อนไม่ได้ เลยต้องหาวิธีให้คนอื่นมาติดต่อดฉัน" แม้ใบหน้าจะยังยิ้ม แต่น้ำเสียงกลับแฝงความสิ้นหวังอย่างชัดเจน

เฟิงผิงหันมองเซ็นหยาง คิออยากพุกอะไรสักอย่างเพื่อให้กำลังใจเขา แต่ไม่รู้ควรพุกอะไร "เอ่อ งั้นผมจะมาหาคุณบ่อยๆ นะครับ!"

ริมฝีปากของเซ็นหยางส่ายออกเป็นรอยยิ้ม "ขอบคุณนะ เธอใจดีมาก" เขาชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ แล้วกระซิบข้างหูเฟิงผิงหล่นอย่างแผ่วเบา "ที่จริงฉันมีความลับเล็กๆ อย่างหนึ่งที่จะช่วยคลายความเบื่อได้"

"อะไรเหรออครับ"

เซ็นหยางดึงมือเฟิงผิงหล่นแล้วยัดของอย่างหนึ่งใส่มือเขา เฟิงผิงหล่นแบมือดู เครื่องเกมทอยห่วยในน้ำที่เซ็นหยางเล่นเมื่อคราวที่แล้ววางอยู่กลางฝ่ามือ พอจ้องดูให้ดี จึงเห็นว่าฉากด้านหลังใช้สายจุกเล็กๆ เรียงต่อกันจนเป็นภาพห้องใต้ดินของโรงนาปนกิก

"นี่คืออะไรครับ"

"อุปกรณ์ย้ายมิติขนาดพกพา วิธีผลิตเป็นความลับสุดยอด เปิดเผยไม่ได้!" เซ็นหยางกะพริบตาอย่างยั่วเย้า "พอทอยห่วยทั้งหมดก็ให้กล่องบนเสาแล้ว เธอก็มาที่นี่ได้"

"แล้วผมจะกลับไปยังงัยครับ"

เซ็นหยางชูเครื่องเกมที่หน้าตาเหมือนกันอีกเครื่องในมือ "กลับ

ทางนี้"

เฟิงผิงหันศีรษะเหมือนเจอสम्บัติล้ำค่า วางของชิ้นนั้นไว้กลางฝ่ามือพลาญพลิกดูอย่างทะนุถนอม

"ขอบคุณมากครับ!" แบบนี้สะดวกมาก! พอมีเครื่องนี้ เขาก็มาค้นข้อมูลที่นี้ได้บ่อยตามต้องการ ไม่นานเขาอาจช่วยพวกเคเวตซ์ลหาเงื่อนงำที่มีประโยชน์ได้ด้วย—

"แต่ว่า มีเงื่อนไขสองข้อที่เธอต้องทำตาม"

"เงื่อนไขอะไรครับ"

"ข้อแรก ห้ามบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้ เวลาใช้ต้องระวัง ให้อื่นเห็นไม่ได้เด็ดขาด" มุมปากเซินหยางยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเยือกเย็น "นี่เป็นของที่ฉันเสียแรงกายแรงใจไปมากกว่าจะประคองสำเร็จ ถ้าถูกจับได้ละก็..."

"ผมเข้าใจครับ" เฟิงผิงหันชะงักไปครู่หนึ่ง "เอ่อ บอกพวกเคเวตซ์ลก็ได้หรือครับ"

เซินหยางสำยหน้า

"โอเคครับ"

"ข้อสอง" เซินหยางหยิบกล่องเงินทรงกลมแบบโบราณจากบนโต๊ะ "ฉันต้องการเลือดของเธอนิดหน่อย"

เฟิงผิงหันประหลาดใจเล็กน้อย "เลือดหรือครับ" จะเอาเลือดของเขาไปทำอะไร

"แค่อยากศึกษาอะไรหน่อย ใช้ไม่เยอะหรอก ไม่ก็หยดก็พอ" เซินหยางเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้าง

เฟิงผิงหันลังเลเล็กน้อย กังวลว่าอาจมีผลเสียอะไรตามมา แต่คิดดูอีกที เขาเป็นแค่คนธรรมดา ไม่มีอะไรควรค่าให้ปีศาจหรือผู้อัญเชิญคิดอยากวางแผนทำร้าย

"ได้ไหม" เซินหยางถามอีกครั้ง

"อ้อ ได้สิ" สายตาเฟิงผิงหันกวาดมองบนโต๊ะ เห็นคัตเตอร์เล่ม

หนึ่งวางอยู่ จึงหยิบมารีคกลางฝ่ามือ ให้เลือดไหลตามปลายนิ้วลงสู่กล่องเงินใบจิ๋ว "แค่นี้พอไหม"

เซ็นหยางเลิกคิ้ว "ที่จริงฉันมีjemฉิคยานะ" เขาหยิบกระดาศทิชชูสองสามแผ่นส่งให้เฟิงผิงหลัน

"อ้อ! ไม่เป็นไรหรอกครับ" เฟิงผิงหลันแลบลิ้น พลังใช้ทิชชูกดเหนือบาดแผล

เสียงฝีเท้าเดินคังๆ อย่างกราดเกรี้ยวแว่วมาจากทางเดินด้านหลัง เฟิงผิงหลันรีบชักเครื่องเล่นลงกระเป๋าสี้อยู่ แล้วซุกมือที่บาดเจ็บซ่อนไว้ในกระเป๋าร่วมกัน

"ไม่เห็นมีแผลข้อมูลที่นายบอกเลย! มีแต่แผลคศิฆ่าหั่นศพ!" เสียงบ่นอย่างกราดเกรี้ยวดังขึ้น ตามด้วยร่างของชายหนุ่มผมสีฟ้าอ่อน

"อ้อจริงเหรอ" เซ็นหยางแกล้งใช้สองมือกุมข้างแก้มอย่างประหลาดใจ "เป็นไปได้ยังไงเนี่ย ฉันนึกว่ามีบันทึกข้อมูลเป็นรูปเล่มเสียอีก แต่ไม่เป็นไร เมื่อกี้ฉันบอกข้อมูลที่เกี่ยวข้องให้เขารู้แล้ว ถึงไม่มีเอกสารก็ไม่มีปัญหา"

"นี่มันอะไรกัน!" ฉงหลงส่งเสียงฮึดฮัดในคออย่างหงุดหงิด ก่อนมองไปทางหน้าจอ แล้วถลึงตาจ้องสาวน้อยในเกมอย่างกราดเกรี้ยว "ขอให้เพชรที่ผู้หญิงนี้ออกมาถูกขโมยให้หมดเลย หึ!"

"นี่เป็นเกมคนละแบบกันนะ" เฟิงผิงหลันเอ่ยพลางยิ้ม

"โอเค ฉันไปทำงานต่อละ" เซ็นหยางหันกลับไปหยิบจอยสติคแล้วเขย่งยืนบนปลายเท้า "บ้ายบาย ไม่ส่งนะ!"

หลังจากเฟิงผิงหลันกับฉงหลงออกจากห้องใต้ดิน ฉงหลงก็เรียกสะพานน้ำจากก๊อกในห้องน้ำ ทั้งสองจับมือกันและกลับบ้านด้วยเส้นทางเดิม

บาดแผลกลางฝ่ามือที่ซุกในกระเป๋าสี้อยู่ของเฟิงผิงหลันร้อนระบมเล็กน้อย เมื่อหลังมือกระแทกโดนเครื่องเล่นที่อยู่ในกระเป๋าร่วมกัน เขาก็อด

ไม่ได้ที่จะกังวล

เมื่อกี้...เซ็นหยางจงใจล่อฉงหลงให้ไปที่อื่นหรือเปล่า

เฟิงผิงหลันยืมพลังสลัดความคิดนั้นจากสมอง

จะเป็นไปได้ยังไง เขาไม่ใช่ผู้อัจฉริยะ แล้วก็ไม่มีความสามารถ
พิเศษอะไรด้วย

ทุกสิ่งที่เขาทำในเวลาที่ไม่ใช่ของเขา คังนั้นไม่มีวันถูกแย่งไปได้